

Fordelingen af 12.000 flygtninge er i gang. Jens Ive er igen på barrikaderne.

nyhed side 3

Lektor: Litteraturen skal lære os empati med dem, vi betragter som tabere.

synspunkt side 6

Centrum-venstre glemmer at tale om værdier, mener forsker Elisabeth Wehling.

interview side 4

kommunen

politik fra rødderne mandag 2. februar 2015 · nr. 3 · 58. årgang

Tysk PEGIDA

truet af opløsning

FOTO: POLFOTO

Islamkritiske Pegida har aflyst mandagens demonstration i Dresden, og opløsningstendenser præger nu bevægelsen.

islamkritik

Af Mathias Irminger Sonne
red@kommunen.dk

Herhjemme har Pegida svært ved at få vind i sejlene - mandagens moddemonstrationer kunne samle flere mennesker i både Aarhus og København - men i Tyskland ser organisationen ud til at være meget nær et egentligt

sammenbrud. Først måtte Pegida-leder Lutz Bachmann tage sin afsked efter offentliggørelse af selfies i Hitler-forklædning, og nu er der opløsningstendenser i hele organisationsholdet.

Bevægelsen, der siden 23. januar har været registreret som en forening efter tysk ret, har siden Bachmanns afgang haft Kathrin Oertel som organisationsholdets ansigt udadtil. Hun har nu forladt foreningen sammen med fire andre fra den oprindelig ti mand store bestyrelse. Ifølge Süddeutsche Zeitung har Oertel blandt andet angivet, at hendes afgang skyld-

tes trusler fra den venstreorienterede gruppe Antifa. Fra næstformanden i Pegida, René Jahn, forlyder det derimod, at der var interne uoverensstemmelser, fordi Lutz Bachmann stadig blandede sig i organisationsholdets arbejde, og fordi der ikke var lagt tilstrækkelig distance til de højreekstreme fraktioner hos Pegidas aflægger i Leipzig.

På foreningens facebookside, der er Pegidas vigtigste informationskanal og debatforum, annonceres det, at mandagens demonstration er aflyst "af organisatoriske og retlige årsager". Der skal nu vælges en ny bestyrelse, der kan

arrangere demonstrationerne, der skal gå videre fra mandag den 9. februar. "Det handler ikke om personer, men om vores sag", melder foreningen.

Fra politisk side har der været tydelig lettelse over, at organisationen b ag Pegida-organisationen nu nedsmelter hurtigere end ventet. Sigmar Gabriel, vicekansler og tysk erhvervsminister, har således kaldt opløsningstendenserne for "en forløsning for Dresden".

» Læs side 8-11

■ Flygtninge er blevet fordelt i kommunerne ■ Radikalisering skal bekæmpes med hotline og exit-indsats ■ Mindre fritidstilbud skal nedlægges i København ■ Islamkritisk bevægelse spredt sig i Europa ■ Venstre-fløjen vinder valget i Grækenland ■ Hvor stor bliver Troels Lund Poulsens næse?

■ **12.000 flygtninge kvotefordelt.** Udlændingestyrelsen har offentliggjort deres foreløbige tal for, hvor mange flygtninge de forskellige kommuner kan forvente at skulle modtage i løbet af 2015. Tallene bliver beregnet ud fra, hvor mange udlændinge der i forvejen bor i kommunerne, og sættes kvoterne i forhold til indbyggertallet, så er det især ø-kommunerne, Assens og Skive, der kan se frem til at modtage flest flygtninge i år, mens de fortsat ikke står til at skulle modtage flygtninge i seks hovedstadskommuner, heriblandt København. I efteråret var Rudersdals borgmester Jens Iyerst utilfreds med fordelingen kommunerne imellem – læs, hvordan han ser på det i dag på side 3.

■ **Nye værktøjer mod radikaliserings.** Regeringen og satspuljepartierne blev tirsdag enige om en række initiativer, som skal dæmme op for radikaliserings og ekstremisme i befolkningen. Aftalen indebærer blandt andet en styrkelse af exit-indsatsen, en ændring af serviceloven, så kommunerne også kan iværksætte sociale foranstaltninger for folk over 18 år, og en mobilisering af civilsamfundet, hvor der blandt andet oprettes en hotline, man kan ringe til, hvis man er bekymret over en bekendts adfærd.

”Det er simpelthen ikke lykkedes politikerne at berolige forældrene, fordi de hverken kan svare på eller dokumentere, hvordan det store skal blive godt.”

Nina Reffstrup, Københavns Forældreorganisation

■ **Københavnske børnefabrikker bekymrer.** Københavns Kommune planlægger at nedlægge 20 mindre fritidstilbud og SFO'er samtidig med, at de vil øge antallet af store, skriver Politiken. I dag har kommunen otte fritidstilbud med plads til 250 børn eller mere. I fremtiden er det planen, at den skal have 34 fritidstilbud med mellem 250 og 560 børn. Både pædagoger og forældreorganisationer er bekymrede for, at SFO'erne ender som børnefabrikker, hvor børnene 'sejler rundt'.

■ **Pegida-demo i Hitlers hjemland.** Det tyske Pegida begynder at sprede sig til andre lande i Europa. Mandag forventes den islam-kritiske bevægelse at holde deres første planlagte demonstration i Østrigs hovedstad Wien. Læs vores store tema om Pegida side 8.

Stine Brix
@smbrix

Får lidt hjælp med flødebollerne af Jan og Daniel fra Tv Glad
#DKindsamling #dkpolx

■ **Græsk Harry Potter vinder magten.** Det venstreorienterede **Syriza**-parti med formanden Alexis Tsipras i spidsen **vandt valget i Grækenland** og har dannet regering med partiet De Uafhængige Grækere fra den modsatte fløj. I dansk kontekst svarer de to partier til Enhedslisten og Dansk Folkeparti, og EU må siges at have fået sig noget af en **anti-establishment-regering** i Grækenland. Socialdemokraterne PASOK er på seks år gået fra at være det største til det mindste parti i parlamentet. Syriza og De Uafhængige Grækere kan mødes rent politisk i modstanden mod EU og tilbagebetalingen af de 240 milliarder euro, landet har lånt af EU og IMF. Og der er skepsis overfor Alexis Tsipras' økonomiske trylleri, der har givet ham øgenavnet Harry Potter. Men finansmanden Klaus Riskær Pedersen, der selv har stor erfaring med lån, ser med andre øjne på skiftet:

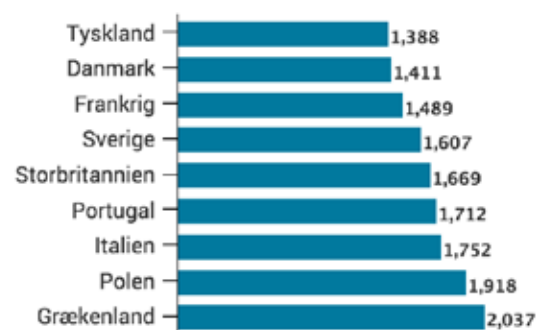
Klaus Riskær Pedersen
@KlausRiskær

SYRIZA og Independent Greeks kan rydde op. Godt for den græske befolkning og tro på vækst. Tyskerne ender med at klappe i hænderne. #dkpolx

■ **Vil de 'luddovne' grækere lave en Grexit?** Siden finanskrisens begyndelse har der været sat skarpt fokus på, at grækerne har ødslet med deres offentlige midler og ligefrem opført sig luddovent. OECD's tal for antallet af årlige arbejdstimer viser et noget andet billede, selv om der selvfølgelig er en stor del af befolkningen, der

Så mange timer arbejdede befolkningen i gennemsnit i 2013

Kilde: OECD

går arbejdsløs. Alting står og falder nu med, om grækerne kan få sløffet noget af gælden til EU og IMF, eller om de skal ud i en "grexit" fra euroen.

■ **Hvor stor kan Troels' næse blive?** Tidligere skatteminister Troels Lund Poulsens rolle i skattesagen stinker, mener regeringen, SF og Enhedslisten. Derfor kom det i sidste uge frem, at de som et samlet flertal vil have Folketingets Udvalg for Forretningsorden til at tildele Venstre-politikerne en næse. Hvor stor den skal være, har Venstre dog selv fået mulighed for at få indflydelse på. Efter skarp kritik blev forhandlingen nemlig udskudt en uge, så de borgerlige kunne komme med et modsvar. V kalder det en skandaløs beslutning at give Troels Lund Poulsen en næse, da de mener, at han blev pure frikendt af Skattesagskommissionen. Dog er det værd at bemærke, at kommissionen kaldte en del af hans forklaring for utroværdig, og når man lyver, så vokser ens næse altså. Bare spørg Pinocchio.

kommunen

POLITIK FRA RØDDERNE

Udgiver: Kommunen A/S, Gammel Strand 50
DK-1202 København K

Ansv. redaktør: Claus G. Theilgaard
Administrationschef: Laila Mørk Lildballe
Redaktion: red@kommunen.dk
Telefon 3334 6069

Redaktionschef: Benjamin Holst
Redaktionssekretær: Johan Seidenfaden

Journalister: Peter Christian Nielsen, Morten Munkholm, Knud Abildtrup, Kirsten Laursen, Jakob Frausig Simonsen, Ronja Pilgaard, Morten Uhrenholdt, Jonas Sloth Bach, Lærke Cecilie Lindegaard, Michael Kjærgård

Debat & Navne:
debatognavne@kommunen.dk

Avislayout:
Jakob Thuemoes

Korrektur:
Svend Kjems Hove

Foto: Scanpix, Polfoto, Colourbox

Salg:
Jesper Møller Rasmussen, Anne Riemenschneider, Hanne Korvig, Pernille Kristensen, Katrine Padkær Jonsson, Signe Riemenschneider, Sigrild Pedersen, Mathilde Høj Justesen

Abonnement:
adm@kommunen.dk
Telefon 3334 6060

Årsabonnement: 2.575 kr.
www.kommunen.dk/abonnement

Annoncer:
Jørgen Scheel, tlf. 2392 4401

Tryk:
JYPA/OTM

Oplag: Kontrolleret oplag: 3.124 ekpl.
(1.7.2010 – 30.6.2011)

Læsertal: 2. kvartal + 3. kvartal 2013 ifølge
Index Danmark/Gallup: 39.000

Kommunen udgives på et kritisk og uvildigt journalistisk grundlag. Målgruppe: Politikere og embedsmænd i kommuner, regioner og staten samt den kommunale verdens mange interessenter og leverandører.

Udgives i samarbejde med dknyt.dk.

kommunen
AGORA

DKNYT

12.000 flygtninge skal fordeles – hvem tager imod?

I Rudersdal voksede flygtningekvoten over få måneder fra nogle og fyrre til 126. Det tal skal så ifølge borgmester Jens Ive ganges med 3-3½ på grund af familiesammenføringer, og på den måde kan de 12.000 i de andre kommuner hurtigt blive til 50.000.

Integration

Af Michael Kjærgård

michael@kommunen.dk

I sidste uge landede Udlændingestyrelsens foreløbige fordeling af flygtningekvoter for 2015 hos kommunerne. I alt 12.000 flygtninge skal kommunerne modtage og finde bolig til i år.

Et tal, der er vokset dramatisk over kort tid, og som hos borgmester Jens Ive (V), Rudersdal, underbygger en mistanke om, at Udlændingestyrelsen 'ikke har styr på det'.

Han bruger sin egen kommune som eksempel:

- I løbet af få måneder er vi blevet opnormeret med en faktor 3 fra nogle og fyrre til nu 126. De flygtninge, vi skal modtage, er jo ankommet til landet. Der burde ikke være så megen usikkerhed om tallene.

- Men nu er det blevet sådan, og så er det en bunden opgave for os. Den vil vi selvfølgelig løse ordentligt, siger Jens Ive.

Boliger er et must

- Rudersdal er en af de kommuner, der hidtil har klaret opgaven godt. Vi ligger pænt i top 10 i den undersøgelse, Ugebrevet A4 lige har lavet (om hvor stor andel af flygtninge og indvandrere under

"Man bliver nødt til at se på det på landsplan. Vi kan ikke integrere nogen, hvis der ikke er boliger til dem, men nogle steder er der jo ledige boliger. Derfor skal det være en fælles national opgave."

Jens Ive (V), borgmester i Rudersdal

integrationsloven der er selvforsørgende et år efter ankomsten, red.). Men det kræver, at der er permanente boliger til dem. De vender jo ikke hjem efter et år - det har vi ikke set endnu. Det giver jo heller ingen mening at iværksætte en treårig integrationsproces, hvis man virkelig tror på, at de vender hjem efter et år, siger Jens Ive.

- I sig selv er antallet 126 til Rudersdal ikke et stort problem. Det skal bare ganges med 3-3½ på grund af familiesammenføringer, og så er vi på vej mod de 500. Men vi har ikke ledige boliger i det antal. Og ordentlige boligforhold er afgørende for en god integration.

Hvad skal man så gøre?

- Man bliver nødt til at se på det på landsplan. Nogle steder er der jo ledige boliger. Derfor skal det være en fælles national opgave. Der er kommuner med tomme boliger, der gerne vil have flere, og der er også nogle kommuner, der gerne vil have flygtninge med bestemte uddannelser, siger Jens Ive.

Der er ikke udsigt til en bedring i situationen hverken i Eritrea eller i Syrien, så flygtningestrømmene kommer sandsynligvis til at fortsætte i 2016. I Zaatri-lejren i Jordan bor der nu op mod 80.000 mennesker. Lejren er mere end fordoblet siden december.

Foto: Peter Hove Olesen / Polfoto

6

kommuner er såkaldte "nulkommuner". Det er én mere end i 2014 – Vallensbæk er ny.

Netop sådanne lokale tilpasninger er der indbygget mulighed for i den proces, der nu skal lede frem til en endelig fordeling af flygtninge mellem kommunerne i 2015. Den foreløbige fordeling er en matematisk beregning, der fordele opgaven efter nogenlunde uhildede matematiske kriterier - dog med fortsatte

undtagelser for de såkaldte nulkommuner, i år seks mod fem sidste år - og for andre kommuner, der modsat har ønsket at modtage flere flygtninge, end den uhildede matematik foreskriver.

Det kan stadig nås

Skulle der derudover være kommuner, der gerne vil ha-

ve flere flygtninge, end de har fået tildelt her i første runde, kan de melde ind til KL, som så sammen med Udlændingestyrelsen vil genberegne kvoterne til endelig fordeling. I modsætning til tidligere år, hvor kommunekontakttrådene (KKR) har været forum for drøftelser af fordelingen af flygtninge, sker det i år i en

samlet central proces, som efter Jens Ives vurdering kan betyde, at der måske kan blive flyttet 'et par tusinde' af de i alt 12.000 flygtninge, der skal fordeles udover landet. Spørgsmålet er så, om det er nok.

Kampen om den politiske fortælling

De progressive partier taber terræn, fordi de ikke har evnet at holde fast i deres værdisæt, lyder analysen fra den tyske forsker i politisk framing **Elisabeth Wehling**. I stedet for at adoptere de konservatives kontekst bør de præsentere deres egen.

Af Morten Munkholm
munkholm@kommunen.dk

Med få dage til valget i Storbritannien i 2015 tårner de tre partiledere David Cameron, Gordon Brown og Nick Clegg sammen i endnu en debat. Debatten står i krisens tegn. Mest interessant er duellen mellem Labours leder, daværende premierminister Gordon Brown, og den konservative David Cameron. Der har skullet træffes svære beslutninger i Labour-regeringen, og Gordon Brown gør sit for at forsvare sig med hardcore facts om økonomi, skat, sundhedssystemet og illegale immigranter. Samtidig angriber Labour-lederen konstant David Cameron for at ville forgylde de rige og bringe de gode løsninger i ufore. Gordon Brown taler i konkrete, mens David Cameron taler om værdier. De konservative vil skære i topskatten, fordi de tror på, at man skal beholde flere af de penge, man har arbejdet hårdt for. De vil ikke understøtte arbejdsløse, der nægter at tage imod de job, de får tilbudt. Og da debatten tager sin afslutning, bliver værdisnakken fuldført.

- Vi kan blive ved med at løse problemer og komme med gode initiativer. Men vi har brug for en regering med de rigtige værdier. Vi har brug for en regering, der understøtter og anser familien for at være det vigtigste fundament for vores samfund. Vi har brug for en regering, der understøtter de arbejdende borgere og træffer de rigtige beslutninger, starter den senere vinder af valget, David Cameron, mens Gordon

Brown fortsætter i sporet om de konkrete problemer, den konservative politik vil medføre.

Labours valgkampagne i 2010 blev fuldstændig udmannøvreret af David Camerons langt stærkere kommunikation, mener den tyske forsker i lingvistik og politisk framing Elisabeth Wehling. Og kampagnen er bare en del af den tendens, der går på, at de europæiske centrum-venstrepartiers kommunikation svigter i forhold til at komme med de store fortællinger og visioner.

- Meget gik galt for Gordon Brown. Men en af de vigtigste ting var, at han ikke fik etableret et stærkt narrativ. Hvor var hans vision for landet? Hvor var hans vision for det gode samfund? Hvis du vil lede en gruppe mennesker, bliver du nødt til at fortælle dem, ud fra hvilke grundlæggende principper du vil lede, forklarer hun.

Moralsk præmis

Sammen med den anerkendte professor George Lakoff arbejder Elisabeth Wehling til daglig på Berkeley University i Californien med at analysere politikeres kommunikation og fysiske fremtoning. Og grundlæggende er det faktisk meget simpelt, mener hun: Al kommunikation bør indeholde en moralsk præmis for, hvorfor du mener, det du gør.

- Den moralske præmis er grundlæggende for at fortælle, hvem du er som person, fordi alle har en idé om, hvad der er gode karaktertræk ved et menneske, og hvordan autoriteter bør styre. Hvis jeg for eksempel vil opdrage mit

barn til at blive meget empatisk, gør jeg det for det første ved at italesætte det som en vigtig værdi og derudover sørge for at interagere på en bestemt måde med det, fortæller Elisabeth Wehling.

Alt for meget af centrum-venstre-partiernes kommunikation handler ifølge hende om de enkelte problemer fremfor deres moralske værdier og politiske visioner.

- Gordon Brown skulle ikke kun have talt om, hvordan han ville ændre uddannelsessystemet. Han skulle i højere grad have fortalt, hvorfor han ville ændre det. Han kunne for eksempel have forklaret, at han gerne ville fremme empatien i det britiske samfund, og at en uddannelse i hans verden skulle kunne opnås af alle. Derfor ville han gøre sådan og sådan, siger hun.

Pop-framing på fløjene

Et nyt studie, som Elisabeth Wehling arbejder på i øjeblikket, har undersøgt fløjpartiernes succes i lande som Ungarn, Tyskland og Italien. Og en gennemgående tendens for deres vælgere er, at deres værdigrundlag ikke er meget anderledes end hos de partier, der ligger lidt tættere på midten. Men fløjpartierne er bare meget bedre til at kommunikere de værdier, lyder hendes konklusion.

- Tilhængerne af komikeren Beppe Grillos Femstjernebevægelse i Italien har i høj grad de samme værdier som mainstreampartierne. Men fordi han snakker så meget om principper, moral og så videre, vil en stor del af dem, der teknisk set før ville stemme

"Tilhængerne af komikeren Beppe Grillos Femstjernebevægelse i Italien har i høj grad de samme værdier som mainstreampartierne. Men fordi han snakker så meget om principper, moral og så videre, vil en stor del af dem, der teknisk set før ville stemme tæt på midten, stemme på ham i stedet."

Elisabeth Wehling om Beppe Grillo (billedet), leder af det italienske protestparti Cinque Stelle.

Foto: Polfoto

”Det var en gigantisk mulighed for centrum-venstre, som de har kikset fuldstændig. Krisen kunne have handlet om manglende åbenhed, om finansverdenens ansvar, om ærlighed i den private sektor.”

Elisabeth Wehling

tæt på midten, stemme på ham i stedet, siger hun.

Derudover har finanskrisen fået de store magtpartier rundtom i Europa til at slå ind på en mere samlet kurs, og det har på sin vis styrket populistbevægelserne på fløjene.

- En af styrkerne ved populisme er og har altid været, at de er imod etablerementet. Det er dig og os imod de etablerede. En stor del af deres kommunikation til vælgerne er altså meget simpel, og de har nogle stærke, klare og til tider vildledende narrativer. Deres kommunikation kan faktisk godt siges at tendere det manipulerende, fordi de ofte forsimples problematikkerne, forklarer Elisabeth Wehling.

Negativ snak

En anden tendens, der gør sig gældende blandt de europæiske centrum-venstre-partier, er ifølge Elisabeth Wehling, at de har adopteret den borgerlige framing - for eksempel på skatteområdet.

- Lad os sige, jeg er en progressiv politiker, og at jeg mener, skatten er et vigtigt grundlag for at opretholde vores sociale sikkerhedsnet og velfærdssystem. Så vil jeg gerne stå for en høj skat, så vi kan opretholde et højt niveau i fællesskabet. Men når jeg taler, siger jeg, at jeg ikke går ind for skattelettelse, og ved at bruge ordet skattelettelse får jeg skat til at lyde som en byrde - ikke en social beskyttelse. Jeg får min egen politik til at fremstå negativt, forklarer hun.

Venstrefløjen kunne altså med fordel begynde at opfinde andre udtryk end skattelettelse og skattely, når de kommunikerer deres politik.

- I hverdagen ville det svare til, at nogen spurgte dig: Hvorfor er du så nærig? Hvorfor til du så svarer: Jeg er ikke nærig - jeg kan bare ikke lide at spille mine penge. På den måde sætter du begreberne ind i din værdiramme og kan begynde at snakke om, hvad du konkret mener er spild af penge, siger Elisabeth Wehling.

Finanskrisens fiasko

Centrum-venstre har på en eller anden vis tabt kampen om framingen og udtrykkene de senere år, forklarer den tyske forsker. Hvorfor det er sådan, er svært at sige. Men alene i debatten om finanskrisen står det klart.

- Det var en gigantisk mulighed for centrum-venstre, som de har kikset fuldstændig. Krisen kunne have handlet om manglende åbenhed, om finansverdenens ansvar, om ærlighed i den private sektor. De kunne have vist, hvordan det offentlige er et langt mere trofast og robust system, mens det private er usikkert og spekulativt. Hele myten om, at det er det private erhvervsliv, der danner grundlaget for vores offentlige velfærd, kunne være sat til diskussion. Men i stedet kom det til at handle om, at vi alle havde brugt en masse penge, vi ikke havde, og alle derfor måtte holde for, siger Elisabeth Wehling.

Den manglende centrum-venstre-fortælling har samtidig betydet, at det kunne lykkes de konservative i flere lande at hente stemmer på en mere midtersøgende profil.

- Som politisk parti kan det godt lykkes dig at rykke ind mod midten, men du skal huske på, at midten ikke bare er et miskmask af ideologier. Midten er en ideologi i sig selv, hvor folk vil have bestemte ting fra den ene side og fra den anden. Derfor må du hele tiden stå fast på dine originale værdier og forklare din nye politik ud fra dem, siger hun og understreger, at vælgerne helst vil have den ægte vare, og at midtersøgning i politik derfor kan have en vis psykologisk effekt på dem.

- Når du nærmer dig din politiske modstanders holdninger, skubber du nogle folk længere ud i den retning, du går. Hvis du for eksempel

kommer som venstreorienteret politiker og taler til min højreorienterede forståelse, hvad gør jeg så? Så rykker jeg længere til højre, fortæller Elisabeth Wehling, som ser en høj grad af midtersøgning som en del af forklaringen på de voksende fløje i europæisk politik i disse år.

Stærk flygtningefortælling

Midtersøgning eller ej, så ser det ud til, at dagsordenen til det kommende folketingsvalg i høj grad er blevet styret af Dansk Folkepartis succes de senere år. Både Venstre og Socialdemokraterne taler nu om en stram udlændingepolitik - endnu en konservativ frame, som man skal være sikker på at kunne forklare ud fra sit eget værdisæt, hvis den skal lykkes, forklarer Wehling.

- Hvis de inderst inde ikke kan stå inde for det, burde de hverken stå for politikken eller adoptere den konservative framing, der går på, at indvandrere kommer for at bryde med vores normer. Det er fortællingen om, at vi for at kunne bevare vores lille sammenhængende eksklusive gruppe må stå fast på vores værdier, fordi vi er under pres fra andre værdisæt, især islam.

De forskellige forslag om at udvælge sig de bedst egnede indvandrere er samtidig socialdarwinisme, hvilket hører til på højrefløjen. Elisabeth Wehling ser omvendt et stærkt progressivt narrativ i flygtningedebatten, som igen er blevet forvist fra centrum-venstre: Fortællingen om de åbenhjertige danskere, der tilbyder ly til folk, der flygter fra krig, død og ødelæggelse og hjælper dem på fode i det danske samfund for nogle år efter at kunne nyde godt af deres børns bidrag til fællesskabet.

- De progressive partier skal gøre sig klart, om det, at indvandringen vil koste mange penge i nogle år, er grund nok til at forsøge at forhindre den. Er det grund nok til at udvælge dem, du helst vil have ind, som en anden udsnider på en natklub? Udsnidermentaliteten hører til i det konservative normsæt, og jeg mener ikke, at de progressive partier bør adoptere den, medmindre de virkelig går ind for den, siger hun.

Elisabeth Wehling var inviteret til Danmark af tænketanken Cevea

Blå bog

Elisabeth Wehling

► **Ph.d.** i lingvistik på University of California, Berkeley

► **Har skrevet** bogen 'The Little Blue Book' sammen med George Lakoff om framingen fra det demokratiske parti i USA

► **Bogen blev** fulgt op af bloggen 'The Little Blue Blog' om samme emne

► **Har i samarbejde** med socialdemokraterne i Østrig udarbejdet håndbogen 'Frihed, lighed, retfærdighed, solidaritet'.

Hvad ved vi egentlig om 'taberne'?

Medierne kunne for nylig underholde med horrorhistorier om lokalpolitikere (med samt familie), der bliver chikaneret af vrede medborgere. Den slags animerer selvfølgelig ikke ligefrem til at deltage i lokalpolitik. Sammenholdt med den tiltagende mængde af 'uheldige møder' mellem borgere og kommunalt ansatte, får man et billede af en øget spænding mellem på den ene side, hvad flere utilfredse borgere mener de kan gøre krav på og har ret til at kommentere kontant, og hvad det statslige og/eller kommunale system på den anden side kan imødekomme. Der er flere forklaringer på misforholdet mellem systemet og de enkelte borgere.

Konflikten bliver udlagt forskelligt alt efter politisk overbevisning. Nogle vil se de utilfredse borgere som en følge af en responsiv stat, der i vid udstrækning ser borgeren som en forbruger, der skal serviceres. Nogle ser vreden som en følge af denne forkælelse. Andre ser i den utilfredse flok en følge af et samfund, der måske ikke længere har en grell klassemødsætning mellem det rige borgerskab og den forarmede arbejderklasse - men til gengæld en ny tendens til at operere med to diametralt modsatte grupper: Nemlig henholdsvis den gruppe, der stresser løs og har svært ved at få det hele til at gå op i en højere enhed - familie, karriere, personlig udvikling og så videre - og så et mindretal, der består af forskellige tabergrupper, som det officielle Danmark har svært ved at komme i kontakt med. Restgrupper, der kun undtagelsesvis får deres egen stemme i medierne og som sjældent træder frem som en samlet gruppe. Hvilke sociale typer er det, der bliver udlagt som forføjede, hvis de ikke ligefrem bliver demoniserede i den underholdende mediekultur? Det er ikke overklassen, det er ikke mellemklassen eller middelklassen. Det er heller ikke arbejderklassen, der ligner middelklassen til forveksling. Det er de sociale tabertyper, de kiksede personer, som "Drengene fra Angora" var gode til at udstille.

Hvad rager de andre mig?

Min påstand er, at der ikke er så mange informationskilder, der kan fortælle os, hvordan de

andre har det med tilværelsen. Ikke mindst er der et informationsunderskud, når det handler om sociale lag, der falder igennem. Men også den herskende klasse, Middelklassedanmark, er ved at forskanse sig i reservation, og hvis den præsenterer sig for offentligheden, sker det på præmisser, der enten er underholdningens eller også selvpromovering.

Jeg påstår imidlertid, at der er en kilde, et medie, der bedre end de fleste kan oplyse om, hvordan danskerne har det med tilværelsen sådan inde bag facaderne. Det er litteraturen. Ikke genrelitteraturen - i al fald kun sjældent dér - men som regel det, man af mangel på bedre kunne kalde den seriøse skønlitteratur. Der kan man finde genveje til, hvordan livet opleves og udlægges. Kan man ikke også finde det i filmen? I et vist omfang, bestemt, men de levende billeder har sin force i at fortælle om og vise det ydre, de sociale mønstre. I forhold hertil kan bogen noget andet og mere: Den kan sprogliggøre de tanker og sitrende følelser, der ikke kommer frem på overfladen. En film, hvor figurernes tanker formuleres eksplicit, tangerer det pinlige, hvorimod glimt af bevidsthedskampe er et litterært glansnummer.

Vi har brug for en sociologisk fantasi, og et af de steder, hvor den kan blive næret, er i litteraturen. Åh, tænker nogle læsere: Den svære og besværlige litteratur. Bevares, det kan den være, men hvis pointen er at blive klogere på de andre og få udvidet den empathiske sans, som de fleste mennesker trods alt rummer, påstår jeg, at eksistenser bliver gennemlyst på måder i litteraturen, så man faktisk får mulighed for at forstå meget mere. Det kræver bare, at man tager sig tid til at læse. At læse litteratur er et socialt og sociologisk eksperiment: en genvej til andre, fremmede bevidstheder. Lit-

teratur skildrer forsøg på at tackle oplevelser og erfaringer, og bliver det fortalt raffineret, vækker det en empatisk sans for medmennesket. Pudsigt nok: Den afstand til andre som litteratur per definition er baseret på kan blive en genvej til at forstå andre. Afstand kan faktisk gøre én klogere.

Anbefalinger

Jeg vil give to eksempler fra samtidslitteraturen, der er oplysende i dybere forstand - eksempler fra hver deres problematiske, konfliktfyldte del af vores sammensatte Danmark. Der er for det første bøger om dysfunktionelle familier. Ja, den slags ser vi også af og til i dokumentarudsendelser, men seksuelle overgreb på børn kaster lange skygger, som ofrene må kæmpe med i årevis, og i mine øjne er for eksempel Kim Leines Kalak (2007) og Kristian Ditlev Jensens Det bliver sagt (2001) uovertrufne på den ubehagelige måde. Man kan så vælge at spare sig for at vide mere om den slags - men hvis man vil have en fornemmelse af, hvad det vil sige at være offer for voksnes overmagt - og vide, hvordan overgreb kan splitte et menneske ad - er det velgørende, skræmmende læsning. De to bøger fortæller om oplevelser, ingen burde kende - men sådan er virkeligheden for nogen. Hvis man vil vide, hvordan den er, vil jeg anbefale de to romaner. Jeg siger ikke, at forfatterne er sandhedsvidner. Men deres fortællinger rummer flere facetter, end jeg har set i andre mediefremstillinger af, hvordan man gør børn fortræd.

Det andet eksempel handler om, hvordan manglende anerkendelse og social eksklusion fungerer. Naja Marie Aidts novellesamling Bavian (2006) er en rigt orkestreret skildring af, hvordan det virker, når man falder igennem

Af Erik Svendsen

Lektor i dansk, medier og litteratur på Institut for Kultur og Identitet (CUID) på RUC. Er desuden litteraturanmelder på Jyllands-Posten og aktuell med bogen 'Kampe om virkeligheden. Tendenser i dansk prosa 1990-2010'.

og bliver marginaliseret. De uheldige behøver ikke være letgenkendelige som flygtninge; det kan også være ægtemanden, der føler sig blameret af hustruen og pludselig forkaster hende, eller det kan være en mandlig studerende, endnu en ressourcestærk borger, der ikke kan finde ud af vise elementær medmenneskelig interesse for en oplagt taber, en kvinde, der forsøger efter bedste evne at tilpasse sig den unge mand. Men hendes fejl er, at hun lugter af at være taber. Det fine ved Aidts noveller er netop den sensitive skildring af, hvordan eksklusionen af de svage sætter sig igennem på tværs af sociale og kulturelle skel.

Jeg vil ikke bilde læseren ind, at litteraturen disker op med løsninger på de samfundsskabte problemer. Men den er med til at nuance re vores opfattelser af de konflikter, der sætter skel mellem mennesker. En forudsætning for at få et bedre Danmark er at vide meget mere om de andre, ikke mindst alle de forkerte, som der underligt nok kommer stadig flere af. Gad vide, hvorfor det er sådan?

På falderebet: Hvis man går endnu en genvej, kan man læse den bog om dansk samtidslitteratur, som jeg udgav i januar under titlen 'Kampe om virkeligheden. Tendenser i dansk prosa 1990-2010'. Deri kan man læse meget mere om Aidt, Ditlev Jensen og Leine og flere andre forfattere, som man bør læse. Også for sine medmenneskers skyld.

"Hvis pointen er at blive klogere på de andre og få udvidet den empathiske sans, som de fleste mennesker trods alt rummer, påstår jeg, at eksistenser bliver gennemlyst på måder i litteraturen, så man faktisk får mulighed for at forstå meget mere."

Erling. Borger.

"Tænk, hvis man kunne bede om at blive ringet op. I stedet for at vente så længe på at komme igennem til borgerservice."

Giv borgerne en god oplevelse med CallGuide fra Telia Erhverv

Med kontaktcenterløsningen Telia CallGuide kan borgerne selv vælge, om de vil vente i kø. Eller om de vil ringes op på et tidspunkt, der passer bedre. Callback er bare en af de mange funktioner, der gør det nemt at prioritere kontaktcentrets ressourcer i forhold til belastningen, så medarbejderne bliver mere effektive. Samtidig med at borgerne oplever en bedre service.

**Læs mere på telia.dk/callguide
eller ring til Business Manager Bjørn Villumsen på 80 10 10 04**

VIER IKKE ET PARTI VIER FOLKET

Trods interne turbulenser har den **islamkritiske Pegida-bevægelse** allerede sat sine spor i tysk politik. Det afgørende spørgsmål for den **fremspirende tyske højrefløj** er nu, om partiet *Alternative für Deutschland* kan og vil samle trådene i de **mange diffuse strømninger**.

Mathias Irminger Sonne, Tyskland
red@kommunen.dk

V i bliver udsat for hetz og forløjede medieberetninger som i de mørkeste DDR-tider. Journalister og politikere vender sig mod en ikke ubetydelig del af vores samfund."

Højtalerstemmen brøler det ud fra den improviserede scene i den østtyske by Dresden.

Over menneskemængden får den stride januarvind de hundredvis af tyske og regio-

nale flag til at blafre om kap med bannere, kors og Mohammed-karikaturer.

Stemningen er rolig, men utilfredsheden er til at tage og føle på. Når de retoriske spørgsmål til "politikerne deroppe" falder, svarer demonstranterne med et taktfast "Wir sind das Volk. Wir sind das Volk" - slagordet, som østtyskerne brugte ved mandagsdemonstrationerne op til DDR-regimets sammenbrud.

Uge efter uge har Dresden

oplevet en stigende tilslutning til 'Pegida', en tysk forkortelse for 'patriotiske europæere mod islamiseringen af Vesten'. Med cirka 25.000 demonstranter toppede deltagertallet foreløbig mandagen efter attentatet mod Charlie Hebdo i Paris - selv om blandt andre indenrigsminister Thomas de Mazière i skarpe vendinger havde opfordret Pegida til at aflyse demonstrationen og ikke "misbruge islamistiske ekstremisters terror mod islam og

indvandrere generelt." Her i Dresden bliver dette synspunkt dog anset for at være topmålet af hykleri. Udsagnet "Paris har bevist Pegidas eksistensberettigelse" er nærmere blevet et af bevægelsens faste slogan.

Poserer med Hitler-skæg

Alle andre steder end i Dresden er Pegidas mindre aflægere indtil videre blevet mødt med overtallige moddemonstranter. Men Dresden forbliver bevægelsens ugentlige

højborg, kun afbrudt en enkelt uge på grund af en terrortrussel mod bevægelsens daværende leder Lutz Bachmann. Denne trussel - og politiets manglende evne til at garantere den grundlovssikrede ret til at forsamle og ytre sig - var spået til at hælde endnu mere benzin på Pegidas bål. Men så sprang der i den forgangne uge en mediebombe. Tyske aviser offentliggjorde en række racistiske udsagn og selfies af Lutz Bachmann, hvor han poserer

med Hitler-skæg og -attitude. Selvom der angivelig var tale om "ubetænksomheder" og "jokes", var hans afgang uomgængelig for en tysk bevægelse, der hævder at repræsentere midten af det tyske samfund.

Skandalen gjorde dog ikke videre indtryk på tilhængerne - ved den efterfølgende demonstration troppede der trods alt 17.000 tilhængere op i Dresden.

Disse enorme mængder af utilfredse mennesker impo-

VIER DEN EGENTLIGE OPPOSITION

Der er grøde på Tysklands højrefløj, hvor den islamkritiske bevægelse Pegida fortsætter sin fremmarch i utilfredshed over særlig udlændingepolitikken.

Foto: Polfoto

nerer både i tal og billeder. Men hvem er de, og hvad vil de?

- Vores mission kan sammenfattes under begrebet politikerlede, lyder det fra en 56-årig demonstrant, der kun vil citeres under sit fornavn Klaus.

- Politikerne lever i en anden virkelighed, og folket har kort og godt fået nok af ikke at blive hørt. Derfor må vi have direkte demokratiske folkeafstemninger om de essentielle spørgsmål i vores land - for eksempel indvandring, siger han til *Kommunen*.

- Vi er ikke et parti. Vi er folket. Det er vores styrke. Den store koalition (den tyske regeringskoalition af CDU/CSU og SPD, red.) er jo en vits. Vi er den egentlige opposition.

Han bakkes op af en midaldrende mand, hvis bayerske

flag rager op over den tætpakkede menneskemængde.

- Og så tror jeg, at vi alle er dødtrætte af at blive affærdiget med nazi-stemplet, bare fordi vi er kritiske overfor muslimsk indvandring, lyder hans tilføjelse.

At Pegida handler om mere end kritik af islamisk indvandring, bekræftes af det program, som organisatorerne bag bevægelsen officielt har fremlagt. Ved siden af punkter som indvandringsregulering efter canadisk forbillede, integrationspligt og udvisning af religiøse fanatikere står indførelse af direkte demokrati, aftrapning af konflikten med Rusland, mindre topstyring fra EU og flere midler til det tyske politi.

Hvis man spørger de overvejende mandlige demonstranter i Dresden om deres motivation, oplever man et

endnu mere broget billede. En gruppe fra Chemnitz i Sachsen er her for at markere deres krav om en ny NATO-politik, mens en anden gruppe uddeler flyers for en marxistisk-leninistisk organisation. Et ældre ægtepar mener, at de tyske politikere "endelig må indse, at Rusland er ven og ikke fjende", og adskillige demonstranter skælder ud på den tyske "løgnepresse".

Sagen i egen hånd

At Pegida fungerer som ventil for utilfredshed i en hel del retninger, fremgår ligeledes af en omfattende rundspørge blandt Pegida-tilhængere foretaget af Technische Universität Dresden. Blandt dem, der var villige til at begrunde deres opbakning til Pegida, angav 54 procent "utilfredshed med tysk politik," mens blot 15 procent an-

gav "grundlæggende forbehold overfor indvandrere og asylsøgere" (se faktaboks på næste side).

- Modstanden mod indvandring er stadig en fællesnævner for de fleste demonstranter, mener sociologiprofessor Dieter Rucht, der forsker i politiske protestbevægelser ved Wissenschaftszentrum

Berlin für Sozialforschung.

- Men det er blandet med en lang række individuelle, til dels ret obskure krav og strømninger som for eksempel kravet om afskaffelsen af licens til public service-kanalerne eller de prorrussiske overtoner, lyder det fra sociologen, der henviser til den høje arbejdsløshed og de

mange usikre ansættelsesforhold i delstaten Sachsen selv 25 år efter genforeningen.

- Her er overvejende tale om folk, der ikke er organiseret i partier eller organisationer. De har mistet tilliden til den etablerede politik og mener nu at tage sagen i egen hånd. De er bekymrede for fremtiden - for deres job, deres pensioner og deres børn.

Kurs mod opløsning

Sagen omkring Lutz Bachmanns Hitler-look er blot én bekymring for staben bag Pegida. Sidste uges demonstration i Leipzig, der ligeledes ligger i Sachsen, har lagt flere problemer oveni. Den midelmådt besøgte demonstration talte en række højreradikale grupperinger, og der blev fra talerstolen direk-

» Fortsættes på næste side

Pegida-leder Lutz Bachmann måtte tage sin afsked efter racistiske udtalelser og Hitler-selfies. Trods turbulenserne går Pegida-tilhængerne stadig på gaden i en række tyske byer for at demonstrere mod ”islamisering af Vesten”. Bevægelsen er svær at indordne politisk, men den har allerede haft indflydelse på den fremspirende tyske højrefløj og den tyske indvandringsdebat. Foto: Polfoto

« **Fortsat fra side 9**

te sat spørgsmålstejn ved det parlamentariske demokrati. Sluttelig endte hele seancen i voldelige sammenstød.

- Pegida har med en vis ret set sig som en borgerlig gruppe med legitime krav og anliggender. Legida (Pegidas aflægger i Leipzig, red.) har en anden sammensætning, hvor grupperinger som nynazister og hooligans træder tydeligere frem. For at holde den formentlig rene linje har organisatorerne fra Dresden derfor måttet distancere sig fra Legida-bevægelsen, forklarer protestforsker Dieter Rucht.
- At radikaliseringen mod højre er sprængfarlig for hele Pegida-bevægelsen, understreges af, at Pegida-ledelsen har truet Legida med sagsanlæg. Således vil Pegida i Dresden for fremtiden formentlig kun støtte de aflæggerbevægelser, der deler Pegidas officielle stillingtagen til blandt andet indvandringsregulering, Ukraine-krisen og direkte demokrati.
- Denne fragmentering er ifølge Dieter Rucht et tegn på fremadskridende opløsning i Pegida. Siden bevægelsens fremkomst har han plæderet for, at de etablerede tyske

partier hverken skulle ignorere eller fordømme Pegida. Prøv i stedet at lokke dem ud af den rendyrkede protestposition og få dem til at konkretisere deres krav, lyder hans credo:

- Pegida har fra starten været en spontant organiseret og yderst heterogen protestbevægelse. Jo mere de konkretiserer deres holdninger, desto mere vil de også udkrystallisere sig i mindre fraktioner. Forskellene vil begynde at træde i forgrunden, siger Dieter Rucht.
- Det vil bidrage til opløsningen, men kan også hjælpe med til at hente nogle af de her folk tilbage til det parlamentariske spektrum.

Pas på ”katoliceringen”

Midt i forvirringen om Pegidas linje fremlagde det tyske indenrigsministerium en opsigtsvækkende rapport om indvandringen til Tyskland. Landet oplever for tiden en usædvanligt høj nettotilvandring på næsten en halv million mennesker årligt. Heraf kommer langt størsteparten fra øst- og sydeuropæiske lande (se faktaboks), mens muslimske indvandrere udgør en marginal del. Med åbenlys hilsen til Pegida har flere tyske medier derfor spø-

gefuldt skrevet om risikoen for ”katolicering” af landet.

Disse forhold rykker ikke ved, at tyskerne i stigende grad frygter islams rolle i landet. I starten af det nye år offentliggjorde den anerkendte Bertelsmann-fond en undersøgelse, hvoraf det fremgik, at 57 procent af de ikke-muslimske tyskere ser islam som en trussel.

Samtidig er også frygten for ”velfærdsturisme” fra fattigere europæiske lande i stigning. De tørre tal viser her, at andelen af arbejdsløse og kontanthjælpsmodtagere blandt indvandrere er omtrent dobbelt så høj som blandt tyskere uden indvandrerbaggrund. En hyppig strid i Tyskland er derfor, om landet har et indvandrings- eller et integrationsproblem.

For den tyske højrefløj afhænger den altafgørende udvikling nu af, om det unge parti Alternative für Deutschland (AfD, se faktaboks), der allerede sidder i Europa-Parlamentet og tre østtyske lande, kan samle trådene i disse strømninger.

Dette spørgsmål har de seneste måneder afspejlet sig i en mindre frontkrig omkring AfD's officielle forhold til Pegida. Samtidig har partiets skarpeste profil, vesttyske

Rekord i indvandring

- **Tyskland oplever** en markant stigning i antallet af asylansøgninger. Fra januar til november 2014 lå tallet på godt 180.000 - ansøgerne kom langt overvejende fra Syrien efterfulgt af Serbien og Eritrea.
 - **I absolutte tal** var Tyskland i 2014 det land i Europa med suverænt flest modtagne asylsøgere. Målt per indbygger ligger Sverige, Malta og Holland og Cypern over Tyskland. Da de færreste asylsøgere får permanent ophold, har de ringe indflydelse på tallene for indvandring.
- Kilde: "Internationaler Migrationsausblick"/ OECD

ren Bernd Lucke, åbenlyst søgt et opgør med de to andre ledere i partitoppens triumvirat. Økonomen Lucke står overvejende for en euro-kritisk kurs, mens især Frauke Petry, der leder AfD i det østtyske Sachsen, står for en markant mere islam- og indvandringskritisk profil.

I starten af januar afholdt Frauke Petry således et officielt møde mellem AfD i Sachsen og Pegida-bevægelsen og udtalte efterfølgende, at hun ser ”store indholdsmæssige overlap”. Og i den forgangne uge beklagede partiet i en officiel pressemeddelelse Lutz Bachmanns afgang efter Hitler-fotoet, før dennes fratræden overhovedet var annonceret. Partiet var altså højst sandsynligt briefet af Pegidas ledelse på forhånd. Disse tilnærmelser har skabt mange spekulationer om, hvorvidt det liberale, eurokritiske parti endegyldigt er ved

Utilfredshed overstiger angst

En undersøgelse af 400 Pegida-tilhængere foretaget af Technische Universität Dresden har vist, at den typiske Pegida-demonstrant er mand, i slutningen af 40'erne, i job med en løn en smule over gennemsnittet og ikke partimedlem. Et vigtigt forbehold i dette billede er dog, at hele 65 procent af de adspurgte ved tre mandagsdemonstrationer afviste at svare - det er ifølge forskerne plausibelt, at for eksempel kun de mere moderate og økonomisk privilegerede deltagere ønskede at svare.

- 54 procent af tilhængerne bakker op om Pegida på grund af ”utilfredshed med tysk politik”. Herunder vejer ”distance mellem folk og politikere” stærkest efterfulgt af ”utilfredshed med tysk asylpolitik” og ”utilfredshed med det politiske system i Tyskland.”
- 15 procent angiver ”grundlæggende forbehold overfor indvandrere og asylsøgere” som årsagen til deres deltagelse i Pegida - under denne kategori nævnte 40 procent ”forbehold overfor muslimer og islam”, mens resten nævnte parametre som ”kriminalitet”, ”udhuling af socialstaten” eller ”tab af national identitet.”

Kilde: Zentrum für Verfassungs- und Demokratieforschung, TU Dresden

over afgrunden til højre. Jürgen Falter, professor i politologi og partiforsker ved Universität Mainz, tror mest på det sidste.

- AfD har det problem, at partiets oprindelige emne omkring den politiske tackling af euro-krisen er gledet helt ud af syne for mange medlemmer i den nuværende omstillingsfase, siger han til avisen Tagesspiegel og understreger, at partiet har mange fløjkampe kørende på én gang. Et eksempel er kampen mellem fortalernes for tættere bånd til USA og fortalernes for en stærkere tilknytning til Rusland. Overordnet betragtet er den største udfordring dog, at partiet i sin nuværende position er ”spændt stærkt ud mellem liberale og reaktionære strømninger”.
- Denne analyse deler protestforskeren Dieter Rucht: Valgpolitisk forsøger AfD entydigt at vinde de masser, der har bakket direkte eller indirekte op om Pegida. Men som et oprindeligt liberalt og eurokritisk parti får AfD et voldsomt taktisk problem, hvis Pegida kobles sammen med nynazistiske bevægelser, lyder det fra Dieter Rucht.

Hul på debatten

I menneskemængden i Dresden fornemmer man en rus over, at ”vi faktisk allerede har bevæget tysk politik”, som Irene Schwarzer, en Pegida-tilhænger fra en forstad til Dresden, formulerer det.

- Helt ind i regeringen er politikerne begyndt at tage os alvorligt. Selv i CDU snakker de om en ny indvandringslov, siger hun.
- Det er sandt - debatten findes. Men målet med loven er ikke just entydigt. CDU's generalsekretær Peter Tauber

”Uden vold og forenet mod religions- og stedfortræderkrige på tysk jord”, sådan lyder PEGIDA’s motto.

åbnede diskussionen om en ny indvandringslov efter canadisk forbillede med et pointsystem ud fra kvalifikationer. Dermed vil indvandringen ikke bare handle om den enkeltes indvandrers umiddelbare jobmulighed, men kan styres mere målrettet i forhold til krav om for eksempel integrationsvillighed og tyskkundskaber.

Ironisk nok blev Peter Taubers forslag generelt afvist i CDU, mens De Grønne og det socialdemokratiske SPD bakkede op om forslaget. Socialdemokraternes gruppeformand Thomas Oppermann argumenterede her med det aldrende Tysklands katastrofale demografiske udvikling: Indenfor det næste årti vil der mangle op mod seks millioner mennesker på det tyske arbejdsmarked, og med aktuelt blot 1,4 barn per tysk kvinde er der ikke bedring i sigte. Derfor er en massiv, men kvalitativt orienteret indvandring nødvendig.

Hos AfD var der ligeledes opbakning til forslaget om en indvandringslov. Her var målet dog ikke at fremme indvandring til Tyskland, men at styre den mere efter tyske interesser.

I sidste ende er det dermed svært at sige, om forslaget fra CDU's Peter Tauber er en del af en partistrategi i forhold til et ryk mod højre for at opfange nogle af de vælgere, der i form af AfD er ved at fylde hullet i det tyske politiske spektrum mellem det ultranationalistiske og forfatningsmæssigt suspekte NPD og det brede folkeparti CDU. CDU's afvisende holdning overfor Pegida taler imod denne tolkning - en position, de ifølge meningsmålinger i øvrigt høster ros for hos deres vælgere.

Trods den særlige tyske situation i kraft af Pegidas himelflugt og opløsningstendenser minder den nuværende udvikling i Tyskland - med års forsinkelse - om højrefløjens samling i lande som Frankrig, Holland eller Danmark, mener sociologiprofessor og protestforsker Dieter Rucht.

- I forhold til de parlamentariske bestræbelser kan de aktuelle højrenationale strømninger godt sammenlignes med disse lande - også selvom AfD indtil videre kun er repræsenteret i en række tyske landdage, siger Dieter Rucht til *Kommunen*.

Jeg tør ikke give en prognose. Måske splittes AfD i løbet af det næste, afgørende år. Mere sandsynligt er det nok, at de kommer i Forbundsdagen. Men jeg forventer ikke, at AfD foreløbig opnår en stemmeandel som for eksempel Front National i Frankrig.

Sundhedstegn

Tilbage i Dresden har protestoptøget slået en sløjfe gennem byens gader og nærmer sig atter den vindblæste park, hvor demonstrationen startede. Mange deltagere afviser

at snakke med pressen, men blandt de snakkesalige er en gennemgående formulering, at "rigtige flygtninge, ikke økonomisk motiverede indvandrere" er velkomne i Tyskland.

Herunder er der delte meninger om de stærkt stigende flygtningestrømme fra for eksempel Syrien. Disse flygtninge spredes i Tyskland ud på de enkelte forbundslande efter en fast fordelingsnøgle, der tager højde for forbundslandenes befolkningstal og skatteindtægter. Interessant er det her, at Sachsen blot modtager cirka fem procent af de flygtninge, der kommer til Tyskland - eller cirka 11.000 flygtninge i 2014. Og at

Om Alternative für Deutschland

Stiftet som et euro-kritisk liberalt parti i 2012 opnåede AfD 4,7 procent ved valget til den tyske forbundsdag i september 2013. Det rakte ikke til at komme over spærregrensen på fem procent, men de cirka to millioner stemmer til AfD var blandt andet med til at sende det liberale parti FDP ud i kulden og blande kortene på ny i Tysklands politiske farveskala.

► **Ved valget** til Europa-Parlamentet opnåede AfD cirka 7 procent af stemmerne, mens partiet med omkring 10 procent af stemmerne stormede ind i landdagene i de østtyske delstater Brandenburg, Sachsen og Thüringen.

► **Ved siden** af sit krav om en opløsning af euroen har partiet fra sin grundlæggelse blandt andet krævet en lov om kvalifikationsbaseret indvandring.

► **AFD har** i dag knap 22.000 medlemmer, hvoraf intet mindre end 3.000 deltog ved forbundspartidagen den sidste weekend i januar.

langt de fleste af de kommuner og delstater, der føler sig overbebyrdede af flygtninge og offentligt har krævet en "Marshall-plan" fra forbundsregeringen, ligger i Vesttyskland - altså meget langt fra Dresden. Samtidig ligger det samlede antal muslimer i Sachsen med få promille langt under det tyske gennemsnit.

Alligevel er det her - langt fra for eksempel Berlins eller Nordrhein-Westfalens massive integrationsproblemer - at Pegida er blomstret op.

Peter Drenke, en midaldrende mand, der hver uge rejser fra Brandenburg til Dresden for at "vise flaget", mener ikke, at Pegidas succes i

Dresden skyldes frustrationer eller bekymringer om fremtiden.

- Det her er et sundhedstegn. Endelig er der opstået et politisk engagement, der ikke er bestemt ovenfra. Det er folkets stemme det her, siger han.

- Pegida skal nok også brede sig til Vesttyskland - også selvom der allerede er så mange fremmede der, at folk efterhånden er bange for at gå på gaden og demonstrere. ●

"AfD har det problem, at partiets oprindelige emne omkring den politiske tackling af euro-krisen er gledet helt ud af syne for mange medlemmer i den nuværende omstillingsfase"

Jürgen Falter, professor i politikologi og partiforsker ved Universität Mainz

Økonomen Bernd Lucke står i spidsen for det tyske parti Alternative für Deutschland, hvis himmelstormende optur for tiden er bremsset. Med Lucke i førersædet vil kritikken af euroen formentlig træde mere i forgrunden igen, men i forhold til indvandringsdebatten vil AfD formentlig samtidig forsøge at udfylde tomrummet til højre for CDU/CSU.

Foto: Polfoto

Ordførerne

Kommunalordførerne skriver på skift om aktuelle politiske mål, udfordringer og sager. I denne uge **Simon Kollerup** (S)

LÆNGE LEVE
FRIKOMMUNERNE

Som opfølgning på regeringsgrundlaget ”Et Danmark, der står sammen” lancerede regeringen tilbage i 2011 frikommuneforsøget. Formålet med forsøget var at give de ni kommuner øgede frihedsgrader til at udvikle nye løsninger i den kommunale sektor. Der blev derfor etableret hjemmel til konkrete frikommuneforsøg, så det blev muligt at gå nye veje i opgaveløsningen. Dermed kunne frikommunerne tænke nyt og være med til at påpege og fjerne unødigt bureaukrati. Frikommuneforsøget er derfor et positivt initiativ, der samtidig er i god tråd med regeringens generelle ønske om at sætte fokus på tillid, ledelse, faglighed og afbureaukratisering i den offentlige sektor.

Frikommuneforsøget har givet positive resultater. Det ses af midtvejsevalueringen. Og det ses af, at flere af frikommuneforsøgene indgår i eksempelvis folkeskole-, kontanthjælps- og beskæftigelsesreformen.

De gode erfaringer fra frikommuneforsøgene viser, at vi i højere grad skal orientere den offentlige opgaveløsning mod resultater som for eksempel serviceniveau og kvalitet fremfor proceskrav.

Det vil i sidste ende give en bedre service for borgerne samt styrke det kommunale selvstyre, når Christiansborg ikke dikterer, hvordan de kommunale opgaver skal løses ned i detaljen. Fra socialdemokratisk side er der ingen tvivl om, at det er vejen frem.

Inden årsskiftet forlængede Folketinget så perioden for frikommuneforsøgene. Det betyder, at frikommunerne ikke tvinges til at afbryde forsøg, der efter evalueringen måtte vise sig at være opbakning til at videreføre og udbrede til alle kommuner. Frikommuneforsøget er derfor forlænget frem til juni 2017.

Der vil også efter frikommuneforsøgets udløb i 2017 være behov for at nytænke velfærden til borgerne og sikre en effektiv anvendelse af ressourcerne. Det har været og vil altid være tilfældet. Og her har frikommunekonceptet vist sig som et godt eksempel på et initiativ, der har bidraget positivt til moderniseringen. Det spor skal vi derfor følge. Med økonomiaftalen for 2015 mellem regeringen og KL har vi derfor været enige om, at vi skal se på, hvordan vi kan udvikle og udbygge frikommunekonceptet. Fra socialdemokratisk side går vi konstruktivt ind i det arbejde. Vi ser eksempelvis gerne, at vi får endnu flere kommuner med i forsøgene fremadrettet.

Heldigvis har der været bred opbakning til frikommuneforsøgene - det tror jeg også, der vil være fremover.

Men når der er bred enighed om intentionen bag frikommuneforsøgene, kan det undre, at Venstre og Dansk Folkeparti indenfor det seneste halve år er kommet med forslag, der trækker i den modsatte retning - forslag, der lægger op til øget detailregulering af kommunerne.

Forslagene fra Venstre og Dansk Folkeparti trækker i den forkerte retning. Vi har ikke brug for øget detailregulering af kommunerne. Vi skal i stedet fortsætte ad den vej, hvor vi giver øget frihed til kommunerne, som vi har gjort det med frikommuneforsøgene (forkortet af red. - læs klummen i sin fulde længde på www.kommunen.dk). ●

nyheder

Religionskritikken har skiftet fløj på tredive år

De borgerlige forsvarer stadig grundlæggende ‘danske’ værdier, og venstrefløjen vil stadig favne mangfoldigheden. Men globaliseringen har ændret den måde, de politiske fløje betragter ytringsfriheden og dermed også religionskritikken på, mener forsker.

● globalisering

Af Jakob Frausig Simonsen
jakobfs@kommunen.dk

- Det maleri er efter min bedste overbevisning anstødeligt, blasfemisk og meget andet af den skuffe, så der kan slet ikke være tale om, at det kan sidde på en offentlig bygning, og altså i det her tilfælde DSB's.

Ordene er Arne Melchior og fra 1984 - da var han minister for offentlige arbejder i Schlüters regering. Det omtalte maleri var lavet af kunstneren Jens Jørgen Thorsen og forestillede en korsfæstet Jesus, der med erigeret lem bød besøgende velkommen til Birkerød Station.

Maleriet blev på ministerens ordre malet over, hvilket medførte en landsdækkende debat om ytringsfrihed og rammerne for at kunne kritisere religioner. Og mens den borgerlige fløj argumenterede for, at en så grundlæggende del af det danske samfund ikke skulle udsættes for latterliggørelse, så mente venstrefløjen over en bred kam, at udtryksformen var på sin plads og måske ligefrem nødvendig.

Mere end 20 år senere offentliggjorde Jyllands-Posten deres Muhammed-tegninger og satte dermed igen gang i ytringsfrihedsdebatten. Denne gang foregik debatten dog med en form for omvendt fortegn. For mens den borgerlige fløj hovedsagelig argumenterede for retten til ultimativt ytringsfrihed, uanset hvem der stod for skud, så var den danske venstrefløj nu i højere grad optaget af hensynet til de religiøse følelser, der risikerede at komme i klemme.

Opgør med autoriteter

Forklaringen skal ifølge lektor på Center for Opinion og Analyse på Aalborg Universitet, Johannes Andersen, findes i den globalisering, der mellem de to begivenheder har ændret vores måde at betragte verden på.

- Kritikken af religionen i 1984 var meget forbundet med et opgør med autorite-

ter. Her var en provokationen af en hvilken som helst autoritet inklusive de religiøse en central opgave for dem, der tænkte, at ‘vi skal have lavet om på det her samfund,’ siger han.

Venstrefløjen var dem, som var mest fokuserede på at lave om på samfundet, og derfor var det også på venstrefløjen, at man så mest positivt på, at der blev gjort grin med autoriteter. Hvad enten det var de personlige autoriteter, internt i en familie eller den religion, som havde domineret internt i Danmark.

Men 30 år senere er den politiske venstrefløj ikke længere anti-autoritær i sin grundvold. Nu er målet i højere grad at omfavne den virkelighed, som globaliseringen har skabt.

- Det, de så har nu, er en be-

vidsthed om, at globaliseringen er kommet for at blive - at den muslimske kultur uægteligt er ved at blive en del af det danske samfund. Derfor er holdningen nu, at vi bliver nødt til at vise en form for grundlæggende respekt for folk, der har en anden kultur og religion, siger Johannes Andersen.

Forsvar for fundamentet

På den modsatte fløj er fædrelandets grundlæggende værdier såvel i dag som for 30 år siden udgangspunktet for holdningen til religionskritikken, mener Johannes Andersen.

- De, som ønskede at forsvare religionen, mente, at religionen var så vigtigt et fundament for det danske samfund og samfundets sammenhængskraft, at den ikke skulle udsættes for unødigt kritik, siger han.

Og det er grundlæggende den samme indstilling, der gør sig gældende i dag på den anden side af globaliseringen. For der opstår en vis form for sammenhæng mellem Melchior's holdning om, at religion er en del af fundamentet i det danske samfund, og det, at der så nu kommer nogle andre kulturelle, sociale og religiøse udtryk, som så også går ind og udfordrer vores sammenhængskraft. Det er grundlæggende vigtigt at

”De, som ønskede at forsvare religionen, mente, at religionen var så vigtigt et fundament for det danske samfund og samfundets sammenhængskraft, at den ikke skulle udsættes for unødigt kritik.”

Johannes Andersen, Center for Opinion og Analyse, Aalborg Universitet

kritisere dem, der nu truer med at undergrave vores position.

- Mens Melchior gjorde op med 68'erne og Jens Jørgen Thorsen og hvad, der ellers kunne ligge af anti-autoritære elementer, kan man i dag sige, at den underliggende dagsorden er, at vi gør op med globaliseringen og dens konsekvenser. Og det gør man ved at forsøge at tvinge globaliseringen til at ligne det danske samfund og den måde, det danske samfund fungerer på. Og der har vi religionskritikken eller ytringsfriheden som en central del, siger Johannes Andersen. ●

Maler og multikunstner Jens Jørgen Thorsen nåede at provokere mange. Her medvirker han i en happening, hvor han og kunstneren Jørgen Nash slipper hvide mus løs til Det Danske Akademi's årsfest i 1974.

Foto: Preben Niemeyer / Polfoto

Statsministerfavoritter uden favør

strategi

Af Jarl Cordua, radiovært og politisk kommentator

Kun 13 procent af vælgerne synes ifølge en Gallup-måling i begyndelsen af december, at Venstres formand og blå bloks erklærede statsministerkandidat Lars Løkke Rasmussen har en højere troværdighed end statsminister Helle Thorning-Schmidt. Det er den dårligste troværdighedsmåling for en statsministerkandidat i nyere tid. Målingen kom i kølvandet på omfattende medieomtale af en ny Løkke biografi med nye "artige historier", som ikke ligefrem fremhævede Venstre-formandens sympatiske sider.

Taget i betragtning af, at Venstre for tiden i snit får cirka 23 procent af stemmerne, så viser målingen, at også Venstres vælgere har et problem med Løkkes troværdighed. Det burde være rystende læsning, og normalt ville man bruge ordet "katastrofe" for at beskrive situationen. Alligevel så tyder alt - indtil videre - på, at Løkke vil genindtage hjørnekontoret i Prins Jørgens Gård 11 efter et valg, som kan komme når som helst. Årsagen kan beskrives med to bogstaver: DF.

Det er naturligvis Dansk Folkepartis fantastiske fremgang i meningsmålingerne siden det beskedne valgnederlag i 2011, hvor partiet måtte aflevere tre mandater, som indtil videre ser ud til at sikre Løkke et comeback. Den præmis er Helle Thorning-Schmidt dog næppe enig i.

Tilbage til S-rødderne

Landets statsminister skød med en vellykket nytårstale en offensiv i gang i kraft af en omfattende annoncekampagne, der skruer op for en ellers hengemt klassisk socialdemokratisk

retorik. Siden har Helle Thorning afsværgt sin tidligere erklærede støtte til Østerbro-klubben FCK og søgt tilbage til rødderne til fordel for Vestegns-klenodiet Brøndby samt aflagt besøg på sin gamle arbejdsplads i Bilka i barndomsbyen Ishøj. Senest har statsministeren haft et vellykket besøg i det ebola-ramte Sierra Leone, der også fik pæn presseomtale og ros med på vejen selv fra oppositionen. Samlet set har det gavnet S. Men partiet ligger stadig under det forrige valgresultat, der var chokerende ringe i historisk sammenhæng.

I målingerne er det dog marginalt, hvad indsatsen har flyttet mellem blokkene. Rød blok mønstrer kun 46 procent af vælgerne. En valgudskrivelse bliver tidligst aktuel, hvis rød blok efter vinterferien i flere målinger ligger på cirka 47 procent.

Dummepriser

Løkke har indledt det nye år med igen at modtage Ekstra Bladets "dummepriser", den såkaldte "Nytårstorsk", utvivlsomt udløst af forårets katastrofale "tøjsag", der vanen tro blev omsat i et PR-arrangement for sponsorer af "Løkke-fonden" - V-formandens pænt succesfulde projekt, der i sommerferien hjælper halvstore drenge videre i livet med cykelture og intensiv skoleundervisning i dansk og regning.

Oppositionens leder har længe været i de facto valgkamp. Cirka hver fjerde uge drager Løkke rundt i landet på en to dages tur, hvor han besøger arbejdspladser, diverse institutioner og ikke mindst medier og taler i den lokale partiforening. Det er hårdt arbejde, men lokalt skaber det pæn opmærksomhed.

V's vidundervåben

I V-lejren har man fokus på ét våben, som måske kan trække Løkkes troværdighed op. Her er analysen, at Thorning er ude af stand til at afgive valgløfter, uden at vælgerne begynder at grine, fordi S, efter at man overtog regeringsmagten, som bekendt måtte skrotte sine mange valgløfter. Det vil sige at Løkke med

"I V-lejren har man fokus på ét våben, som måske kan trække Løkkes troværdighed op. Her er analysen, at Thorning er ude af stand til at afgive valgløfter, uden at vælgerne begynder at grine, fordi S, efter at man overtog regeringsmagten, som bekendt måtte skrotte sine mange valgløfter."

hensyn til udstedelse af et par konkrete valgløfter har en spillebane for sig selv, som han for nylig udnyttede ved at love fradragsmulighederne fra "bolig job ordningen" genindført med tilbagevirkende kraft, hvis han bliver statsminister igen. "Gem kvitteringerne!", lød feltråbet til vælgerne, da Løkke forleden fremkom med løftet. Snu socialdemokrater kobede hurtigt opfordringen om at passe på kvitteringerne til Løkkes eget velkendte bilagscirkus med flyrejser og fadøl. Hos V noterer man sig hånen, men tror alligevel på, at man har fat i den lange ende, fordi der er politiske realiteter i forslaget. For håndværkere og deres kunder er der alt andet lige nu et snævert økonomisk incitament til at stemme borgerligt.

Man forestiller sig ikke, at nogle partier som for eksempel LA efter et valg lægger sig i vejen for, at en statsministers valgløfte bliver realiseret, mod at man får andre indrømmelser. Forløbet med boligjobordningen illustrerer

imidlertid glimrende, hvordan de to blokke forsøger at udnytte statsministerkandidaternes største fælles svaghed: Deres troværdighed.

Løkkes manglende troværdighed handler dog ikke om hans politiske kurs, for den har ikke siden 2011 ændret retning i nævneværdig grad. Tabet af troværdighed handler først og fremmest om hans person og moral, hvilket kan være slemt nok. Det viste katastrofen ved EP-valget i maj.

Thornings troværdighed er svækket på en anden måde. Den er politisk ved, at mange selv i hendes eget bagland er skuffet over, at hun i store træk har videreført den borgerlige økonomiske politik og reformkurs, selvom hun - sammen med SF - lovede et opgør med netop den.

Resultatet er, at S og V er blevet fravalgt af en stor blok af midtervælgere til fordel for Kristian Thulesen Dahl, der på mesterlig vis har balanceret mellem flere forskellige synspunkter for eksempel i forhold til dagpengereformen.

DF light

Analysen er derfor, at skal Thorning fortsætte som statsminister, er kravet, at hun begynder at vinde vælgere tilbage fra DF.

Igennem SR-regeringens tid har Thorning på mange stræk lydt som Venstre light, hvilket har skabt kæmpe frustration internt hos S. I den nye kampagne lyder Thorning nu som DF light, hvilket fint illustreres med sloganet "Det Danmark du kender" og (mest retoriske) forsøg på yderligere opstramninger i asylpolitikken.

Senest er debatten om frygten for islamister herhjemme blusset op i kølvandet på terrorangrebene i Paris. De færreste er i tvivl om, at den debat primært gavner DF's vælgertilslutning og dermed i sidste ende den upopulære statsministerfavorit Lars Løkke Rasmussen. ●

» Kommenter klummen på www.kommunen.dk

DKNYT

Scan koden og
bestil et gratis
prøveabonnement

dknyt er først med den seneste udvikling på den kommunal- og landspolitiske dagsorden.

Bestil et gratis prøveabonnement på www.dknyt.dk eller benyt qr-koden her på siden og få tre daglige nyhedsbreve gratis i en måned.

Mangel på data står i vejen for ligestilling

Kommunernes arbejde med ligestilling bremses af mangel på data, der viser, hvor og hvordan der skal sættes ind. Specifikke politiske målsætninger vil gøre det muligt at komme problemet til livs, konkluderer ny rapport.

undersøgelse

Af Jakob Frausig Simonsen
jakobfs@kommunen.dk

Da man i Københavns Kommune fandt ud af, at mænd i langt højere grad end kvinder benyttede sig af omklædning og bad i de kommunale idrætsfaciliteter, besluttede man at finde ud af hvorfor. Det viste sig, at kvinder simpelthen ikke følte sig godt tilpas under omklædningsforhold, som var indrettet ens for både mænd og kvinder. Derfor krævede kommunen, at der fremadrettet skulle indrettes omklædningsrum, der i deres udformning tilgodeså kvinder.

Historien er et eksempel på den såkaldte kønsmainstreaming, som Danmark sammen med resten af EU har forpligtet sig til at arbejde henimod.

Men historien står også som et noget ensomt eksempel på en succeshistorie i de danske kommuners arbejde for at fjerne barrierer og opnå ligestilling mellem kønnene. For selvom kommunerne har fået pålagt at tænke kønsmainstreaming ind i deres arbejde, findes der ingen præcist formulerede politiske målsætninger, der gør det tydeligt hvor og hvordan. Og det er et stort problem, konkluderer rapporten 'Målbar Ligestil-

ling' udarbejdet af Institut for Menneskerettigheder.

I rapporten svarer en fjerdedel af kommunerne, at de mangler relevante kønsopdelte data til at udføre arbejdet, og kun ganske få af landets kommuner angiver, at de har et aktivt fokus på at gøre deres offentlige tilbud lige tilgængelige for mænd og kvinder.

- Det, vi kan se, er, at rigtig få kommuner arbejder målrettet med den her indsats. Og en af grundene er, at de simpelthen mangler et værktøj, der gør det tydeligt, hvordan de skal gribe det an. De mangler retningslinjer og et godt talmateriale, der kan gøre arbejdet håndgribeligt og målbart, siger teamleder for Køn og Ligestilling på Institut for Menneskerettigheder, Ask Hesby Krogh.

Tallene findes

Men faktisk findes de data, der skal bruges, oplyser afdelingsdirektør for personstatistik hos Danmarks Statistik, Niels Ploug.

- Al statistik om personer, som vi har liggende i vores statistikbank, er sådan set

delt op på køn, siger han.

Derimod er det politisk initiativ i form af præcist formulerede målsætninger, der mangler. Det er nemlig kun på den måde, at de allerede eksisterende data kan blive bearbejdet til at belyse de problemstillinger, som kommunerne står med.

- Hvis vi sammenligner os med Norge og Sverige, så er det, de har - som vi altså ikke har - nogle politiske målsætninger omkring kønsligestilling på nogle politisk udvalgte områder. Her har man fra politisk hold besluttet, at området er vigtigt at fokusere på, og det giver nogle helt konkrete værktøjer, som kommunerne kan læne sig opad, siger Niels Ploug.

Ifølge Niels Ploug er omkring 90 procent af det arbejde, som Danmarks Statistik beskæftiger sig med, i forvejen bestemt fra politisk hold, og derfor mener han, at det ville være naturligt, hvis Danmarks Statistik beskæftigede sig med ligestilling i samarbejde med kommunerne.

Genkendeligt problem

Også ude i kommunerne kan

"Det, vi kan se, er, at rigtig få kommuner arbejder målrettet med den her indsats. Og en af grundene er, at de simpelthen mangler et værktøj, der gør det tydeligt, hvordan de skal gribe det an."

Ask Hesby Krogh, Institut for Menneskerettigheder

man genkende rapportens konklusioner. Formanden for Skole- og Børneudvalget i Roskilde Kommune, Claus Larsen (S), efterlyser ligeledes et værktøj, der kan hjælpe indsatsen på vej.

- Vi mangler ikke data, men vi mangler bearbejdede data og viden om, hvad der virker. Vi kan se, at drenge generelt præsterer dårligere end piger i folkeskolen. Men det kræver meget mere praksisnær forskning at finde ud af, hvordan vi ændrer det, siger han.

Han understreger dog også,

at ligestillingskampen ikke må fokusere på at sænke niveauet for at gøre plads til alle. Den skal først og fremmest fokusere på at fjerne forhindringer.

- Det er en ubetinget succes, at mange piger klarer sig godt i skolen, så det handler ikke om at holde pigerne tilbage, men om at få drengene med. Men vi ved ikke nok om, hvor der skal sættes ind for at ligestille kønnene på uddannelserne, siger Claus Larsen.

I København blev man opmærksom på, at pigerne ikke brugte omklædningsfaciliteter i samme grad som drenge. Og man kunne finde ud af hvorfor. Den slags data mangler hver fjerde kommune, konkluderer rapport fra Institut for Menneskerettigheder.

Foto: Claus Lunde / Polfoto

Hans Mortensen har en evne til farverigt og interessant at skildre det danske kommunistiske miljø i årene før og efter Murens fald. Men om spændingsromanen er rigtig spændende, er anmelder Jarl Cordua ikke sikker på.

Foto: PR

Spionage og spin

Weekendavisens Hans Mortensen har skrevet en til dels vellykket spændingsroman om gamle kommunister, der indhentes af fortidens aktiviteter under Den Kolde Krig.

anmeldelse

Af Jarl Cordua

Vært på Radio24syv

DDR var danske kommunisters foretrukne udstillingsvindue, når de før Murens fald overfor sig selv og det overvældende flertal af tvivlere forsøgte at "bevise" kommunismens overlegenhed i forhold til den per definition dødsdømte vestlige kapitalistiske model. Under hele Den Kolde Krig valfartede begavede unge kommunister - også fra Danmark - på studiebesøg til lykkelandet lige syd for Falster. Blandt dem også den unge Hans Mortensen - Weekendavisens i dag særdeles respekterede politiske iagttagere - der senest for nylig sammen med kollegaen Arne Hardis ganske velfortjent har modtaget Den Berlinske Fonds Journalistpris. Mortensen, der oprindelig er udlært murer, har således en efterhånden fjern fortid som ungkommunist i DKU og medlem af moderpartiet DKP.

En skæbnesvanget tur for unge DKU'ere i slutningen af 1970'erne til Potsdam er netop omdrejningspunktet i den nye spændingsroman 'Fjendens bedste ven'. Her konfronteres en

midaldrende desillusioneret journalist i hovedstaden, der i al fald aldersmæssigt minder om Hans Mortensen, med sin fortid som glødende ungkommunist i en provinsby i Jylland, da en for længst afskreven ungdomsven, som hovedpersonen dengang lokkede med på studieturen, nu 35 år efter under lidt mystiske omstændigheder findes druknet.

Smuk kvindelig agent

Det viser sig efter lidt research, at ungdomsvennen efter at have tabt sit hjerte til en smuk ung kvindelig tolk tilsyneladende har ladet sig hverve som agent for den østtyske statssikkerhedstjeneste STASI, som han har forsynet med oplysninger om NATO-bunkeres indretning. Værre er det imidlertid, at Danmarks bud på en ny FN-toppost som kommissær for

"På den ene side fascinerer emnet om gamle kommunisters gedulgte aktiviteter og deres selvopgør, hvilket fastholdt denne læser til sidste side. På den anden side er selve plottet ikke specielt indviklet, og der skal ikke megen fantasi til at gætte sig til slutningen."

menneskerettigheder, der også var med på turen til Potsdam, tilsyneladende også har haft forbindelse til den pludselig afdøde DKU-kammerat.

Hovedpersonen Kasper bliver naturligvis involveret i sagen og tager blandt andet til Berlin for at vende enhver sten på bedste graverjournalistiske vis. Det medfører heldigvis også, at han får en del sex undervejs, og tilsyneladende har Kasper været lidt af en don juan gennem hele livet, hvilket får en vis betydning for handlingen sent i bogen. Her geråder Kasper nemlig ud i en gevaldig 'medie-shitstorm', hvor en af de øvrige centrale personer tilsyneladende har hyret en Michael Kristiansen-lignende spindoktor til at føre spinkrig mod Kasper.

En spændingsroman giver sig normalt ikke ud for at være stor litteratur, hvilket det heller ikke er i dette tilfælde. Det er mere fair at måle en spændingsroman på, om den så rent faktisk ER spændende. Her er denne anmelder i tvivl. På den ene side fascine-

rer emnet om gamle kommunisters gedulgte aktiviteter og deres selvopgør, hvilket fastholdt denne læser til sidste side. På den anden side er selve plottet ikke specielt indviklet, og der skal ikke megen fantasi til at gætte sig til slutningen, hvilket må undre, når nu produktet lanceres som en 'spændingsroman'.

For fans af Hans Mortensens velkendte skribentstil skuffer bogen på ingen måde. Der krydres med adskillige små stikpiller, drilske antydninger og morsomme underdrivelser, der vidner om forfatterens vestjyske baggrund og hang til at udstille skaberi af enhver slags. Det går eksempelvis ud over vore dages tjeneres hang til at afbryde gæsters indbyrdes samtale for at holde lange taler henover maden, så den ender med at blive kold.

Troværdigt og farverigt

Bogens absolutte styrke er, at Mortensen kender de steder, han beskriver. Det er troværdigt, når han forsøger at beskrive stemninger i provinsmiljøet dengang og nu. Han kender alt til mekanismerne, når nogen ender i mediemaskinen. Mest farverigt og interessant er Mortensens skildringer af det kommunistiske miljø både før og efter Murens fald, hvor man mest af alt får indtryk af, at alt for mange gamle kampfæller - både i DDR og herhjemme - siden havde det med at slå sig på flasken for at drukne alle de bristede illusioner eller dulme smerterne over den tabte politiske kamp.

Der er med andre ord tale om udmærket læsning for alle dem, der ikke kan få nok af koldkrigshistorien.

FORENINGEN FOR KOMMUNAL- OG FORVALTNINGSRET I DANMARK

Foreningen for Kommunal- og Forvaltningsret i Danmark afholder i 2015 følgende medlemsmøder:

1. Miljøoplysningsloven

v/ph.d. stipendiat Azad Taheri Abkenar, Københavns Universitet, og sekretariatsleder Christian Østrup, Miljøministeriet

24. februar 2015 i København
10. marts 2015 i Aarhus

2. Whistleblowerordninger

v/borgerrådgiver Johan Busse, Københavns Kommune, og professor dr.jur. Søren Højgaard Mørup, Aarhus Universitet

16. april 2015 i Aarhus
29. april 2015 i København
(i forbindelse med foreningens generalforsamling)

3. Retskrav på velfærdsydelse

v/professor, dr.jur. Carsten Henrichsen, Københavns Universitet, og professor dr.jur. Søren Højgaard Mørup, Aarhus Universitet

10. september 2015 i København
17. september 2015 i Aarhus

4. Status på implementeringen af den nye offentlighedslov

v/Folketingets Ombudsmand Jørgen Steen Sørensen, kontorchef i det kommunale tilsyn Hanne Villumsen, Statsforvaltningen, og advokat Anders Valentiner-Branth, Horten

5. november 2015 i København
26. november 2015 i Aarhus

www.kommunalret.dk

Se endvidere foreningens hjemmeside og medlemsorienteringer for nærmere oplysninger om tidspunkt og sted for årets arrangementer

Sekretariat:

Horten Advokatpartnerselskab
v/advokat Anders Valentiner-Branth (3334 4148)
og advokat Maria Kjer Hedegaard (3334 4265)
Philip Heymans Allé 7, 2900 Hellerup
e-mail: komret@horten.dk

"Fjendens bedste ven"

Af Hans Mortensen
People's Press. Er udkommet.

Send debatstof til os:

Debatindlæg må højst være på 2.500 tegn inkl. mellemrum. **Kronikker** skal være på mellem 5.500 og 7.500 tegn inklusive mellemrum. Kronikker skal udstyres med et vellignende portræt. debatognavne@kommunen.dk

"Når kommissionen efter to års arbejde, der har kostet skatteborgerne 30 millioner kroner, kommer frem til, at man ikke kan give Troels Lund skylden, så er det stærkt, at man vil hævne sig ved at udtale en generel kritik af ham."

Claus Hjort Frederiksen (V)

Hvad nu hvis ... vi gentænkte flygtningepolitikken?

◉ integration

Af **Else Lidegaard, København K**

Kære kommuner, kære borgmestre, øvrige kommunalpolitikere, jeres vælgere - os alle sammen!

Der skrives og tænkes og handles i øjeblikket fra mange sider for at løse opgaven med at få de mange syriske flygtninge, som kommer til vores land efter traumatiske oplevelser hjemme og undervejs, til at opnå den bedst mulige tilværelse her, hvad enten de kommer til at blive her længe eller kort. Dette er tænkt som et supplement hertil.

Hvad nu hvis man anbragte de syriske familier ude i de områder, vi kalder Udkantsdanmark, hvor masser af huse står tomme og hele samfund er ved at dø af mangel på næring - læs: beboere?

Hvad nu hvis flygtningene på den måde kunne få noget at rive i med istandsættelse af egne boliger, billige indkøb af brugte møbler, opdyrkning af haver eller endog små marker - så en praktisk indføring i det

danske samfund og sprog fandt sted på linje med den teoretiske, som så ville foregå med en helt anden motivation? De skulle ikke være klienter hos særlige sagsbehandlere, ikke være anbragt på specielle privilegerede vilkår - jeg er sikker på, de ville kunne få råd og dåd hos deres danske naboer. De fleste mennesker kan lide at hjælpe, hvor de kan, i en konkret situation.

Hvad nu hvis vi brugte de 240.000 kroner, hver af de flygtninge, vi anbringer i vore asylcentre, koster om året, til månedlige ydelser differentieret i forhold til den enkelte modtager, indtil hver familie eventuelt kunne forsørge sig selv ved indslusning på arbejdsmarkedet?

Hvad nu hvis man i hvert mindre område lod det dreje sig om et begrænset antal familier og enlige nok til, at de var en gruppe, så ensomheden og magtesløsheden blev modsvaret af skæbnefællesskabet - og så netop det begrænsede antal ville føles som et tilskud af ganske almindelige mennesker til det

Kan flygtningestrømmen vendes til en fordel for ikke mindst udkantsområder, spørger Else Lidegaard, der har en række forslag til hvordan.

Foto: Jonas Pryner Andersen / POLFOTO

oprindelige samfund - og ikke et problematisk overskud (som angivelig endda kan opleves som farligere end en rockerborg!)?

Hvad nu hvis det viste sig, at der pludselig var nye elever til skolen, som stod foran

en nedlægning? Måske er skolen allerede væk, men så ville der være mulighed for nye tiltag: Brugsen kunne opstå igen, den lokale arbejdsløshed ville falde, ja, brugsen kunne måske endda beskæftige nogle af de nye beboere

ligesom det betrængte landbrug.

Hvad nu hvis vores nye venner fik mulighed for at se, hvordan et demokrati fungerer gennem sportsklubben, skolen, brugsen og hele den danske hverdag med alle de beslutningsprocesser, vores samfund er gennemsyret af? Så havde de en værdifuld erfaring at tage med hjem, når hjemrejse bliver mulig, og en effektiv integreringsmodel, så længe de er nødt til at være her.

Hvad nu hvis vi i Danmark i stedet for afvisning eller nedbrydning af de flygtninge, der har mest behov for vores støtte og forståelse, kunne byde på en praktisk mulighed for at etablere sig måske lidt ydmygt i starten, men med mulighed for menneskelig genopbyggelse med værdigheden i behold - og ovenikøbet med et demokratisk politisk perspektiv?

Og endelig: **Hvad nu hvis** vi gennem en naturlig nærkontakt med de fremmede fik respekt og forståelse for mennesker, der lever mindre privilegeret end os? Hvad ville et

"Jeg er sikker på, de (flygtningene, red.) ville kunne få råd og dåd hos deres danske naboer. De fleste mennesker kan lide at hjælpe, hvor de kan, i en konkret situation."

sådan projekt i det hele taget kunne betyde for vores egen selvagtelse?

Ja, hvis og hvis min røv var spids...! siger vi på dansk. Jeg vil hellere lytte til et fransk ordsprog, der lyder:

Hvis ungdommen havde alderdommens erfaringer, og hvis alderdommen havde ungdommens slagkraft ...

Ude i kommunerne har I jo både-og, så selvom der uden tvivl er mange forhindringer af bureaukratisk eller praktisk art, synes der i øjeblikket at være grøde i nytænkningen. Tiltag af lignende art er jo så småt begyndt at spire frem (Nordborg, Samsø, Vrå med flere).

Så dette blot til inspiration og med alle gode ønsker. ◉

Af Knud Abildtrup. Udenfor referat

Europæisk demokrati er en frugtsalat

Det europæiske landkort rummer mange specialiteter, når det gælder demokratisk opbygning: Valgsystemerne er vidt forskellige, og det netop overstående græske valg eksponerer den særlige græske paragraf, der giver det vindende parti 50 mandater ekstra.

Ja, du læste rigtigt. Parlamentet rummer 300 pladser, hvoraf de 250 fordeles ved forholdstalsvalg, og så er der lige en ekstra bonus til det største parti, hvorved det venstreorienterede SYRIZA netop kunne supplere de 99 mandater, partiet scorede ved forholdstalsvalg, med 50, så de endte med 149 pladser. Hver tredje af SYRIZA-politikerne er dermed ikke direkte valgt.

Ligesom det borgerlige Nyt Demokrati har PASOK også været dér. Efter 2012-valget sikrede 50 pladser til vinderpartiet-reglen absolut flertal til centrum-venstre-partiet (nogle vil mene mere centrum end venstre), der straks begyndte at indføre lovgivning henover hovedet på de andre partier - en position, SYRIZA denne gang lige netop ikke opnåede.

Den usædvanlige regel stammer fra situationen efter borgerkrigen 1946-49, hvor regeringen kom og gik i én uendelighed. Amerikanerne havde overtaget briterne rolle som protektor og påbød grækerne at strikke en valglov sammen, der kunne sikre politisk stabilitet. 50 mandater ekstra til vinderpartiet satte trumf på, så der i det mindste kunne regeres.

En flydende størrelse

Tyskerne har deres ekstraordinært høje spærregrænse på 5 procent med sin særlige historie. Briterne har deres besynderlige valgssystem, hvor blot én politiker fra hver af de 650 valgkredse kommer i Parlamentet. I Danmark havde det system stort set kun bragt Socialdemokraterne og Venstre i Folketinget.

Demokrati er med andre ord en noget løs indretning, en flydende størrelse. Så når aktuelle demokrati-modstandere vrænger ad demokratiet, giver det ikke megen mening, fordi der netop ikke er tale om universelle definitioner. Selv de selvudråbte demokrati-modstandere har deres 'demokratiske' islæt. Nynazisterne i Danskernes Parti, der vel kan rubriceres som en form for anti-demokrater, har deres usympatiske underligheder såsom, at føren egenhændigt skal godkende medlemmerne af ledelsen, men påberåber sig samtidig 'demokratiske spilleregler', hvis de ikke inviteres med til det lokale gymnasiums paneldebatter.

Og selv en kalif, der ser sig selv som udpeget af Gud eller Allah, må vel også en gang imellem ty til verdsligheder som en håndsoprækning i ny og næ, når der skal fordeles magt og indflydelse, medmindre han hver morgen begynder med at offentliggøre nye dekretter af Allahs vilje, som er indløbet i løbet af natten - og de nærmeste bliver ved med at tage dem for gode varer.

Uhellige alliancer

Tilbage til SYRIZA, hvis tilhængere nu ser deres partitop smilende alliere sig med et højrenationalistisk parti. Jo, for sådan har græske partier altid gjort: Smedet uhellige alliancer - og ekskluderet resten. Man fornemmer, hvordan 50 pladser til vinderpartiet-reglen understøtter den praksis: Når selve valgloven præmierer en valgsejr i den grad, er det da et vink med en udtørret peloponnesisk vognstang om, at 'I vandt valget, og nu skal I godt nok se at få etableret et sikkert flertal', hvis da ikke de 50 præmie-pladser udløste et absolut flertal. At de borgerlige fra Nyt Demokrati i 1990 indgik et fornuftsægteskab med kommunisterne udenom PASOK, indikerer den praksis: At det

"Og selv en kalif, der ser sig selv som udpeget af Gud eller Allah, må vel også en gang imellem ty til verdsligheder som en håndsoprækning i ny og næ, når der skal fordeles magt og indflydelse."

mest af alt handler om at få elimineret de største modstandere. Begreber som samarbejden-de folkestyre snakker vi ikke så meget om her.

Måske trænger 'demokratiet' til nogle hidtil uafprøvede fornyelser: Endnu bedre betingelser for at blive valgt som løsgænger? Eller nye lofter for, hvor mange mandater det største parti overhovedet må få? Det største parti mister automatisk mandater, så man netop ikke kan regere selv? Polemisk sagt, selvfølgelig, men med den græske 50-mandaters præmie så tæt på: Om noget er 'demokratisk' eller 'udemokratisk', står altså til debat. Og det er i sig selv nok også meget godt. ◉

60

millioner kroner skal sikre, at færre personer i fremtiden bliver radikaliseret. Bag beslutningen står alle Folketingets partier med undtagelse af Enhedslisten.

Kilde: Ritzau

Selv statsministeren spørger, om det kan betale sig. Med analyser af social nytteværdi kan vi langt bedre dokumentere værdien af velfærdsydelser.

Mange af verdens brændpunkter er i krig. Det er ingen vist i tvivl om. Vi kan læse om krigen i aviserne, vi kan se dem på tv, og vi kan fremfor alt mærke effekten af dem, når vi som samfund pludselig skal tage imod mennesker fra fjerne egne, der gerne vil bo i Danmark, fordi her er tryghed fremfor ufred og nød.

Flygtningedebatten er lige nu på alles læber godt hjulpet på vej af statsministeren, der brugte en del af sin nytårstale på netop dette tema. ”De nye flygtninge skal arbejde, uanset hvor lang tid de skal være i Danmark,” sagde hun. ”Og hvorfor stoppe her?”

Diskussionen om flygtningenes skæbne fortsætter ude i de enkelte kommuner, der jo står med ansvaret for at gøre de politiske ambitioner til virkelighed. Her er spørgsmålene mange, holdningerne ligeså: Skal flygtningene overhovedet være i nærområderne? Skal de have danskkurser? Skal de have særlige job? Skal de integreres, selvom de ikke nødvendigvis bliver her bagefter? Og bagved det hele også spørgsmålet, der altid trænger sig på: Hvad kan egentlig betale sig?

Det nødvendige spørgsmål

Spørgsmålet ”Kan det betale sig?” er et vigtigt spørgsmål, selvom det ikke nødvendigvis bliver eksplicit nævnt. For i og med at vi som samfund diskuterer flygtningenes fremtid og den måde, hvorpå vi tager imod dem, gør vi os jo altså nogle overvejelser om, hvilke principper der skal bringes i anvendelse, når man træffer beslutninger, der har så stor en effekt på menneskers liv.

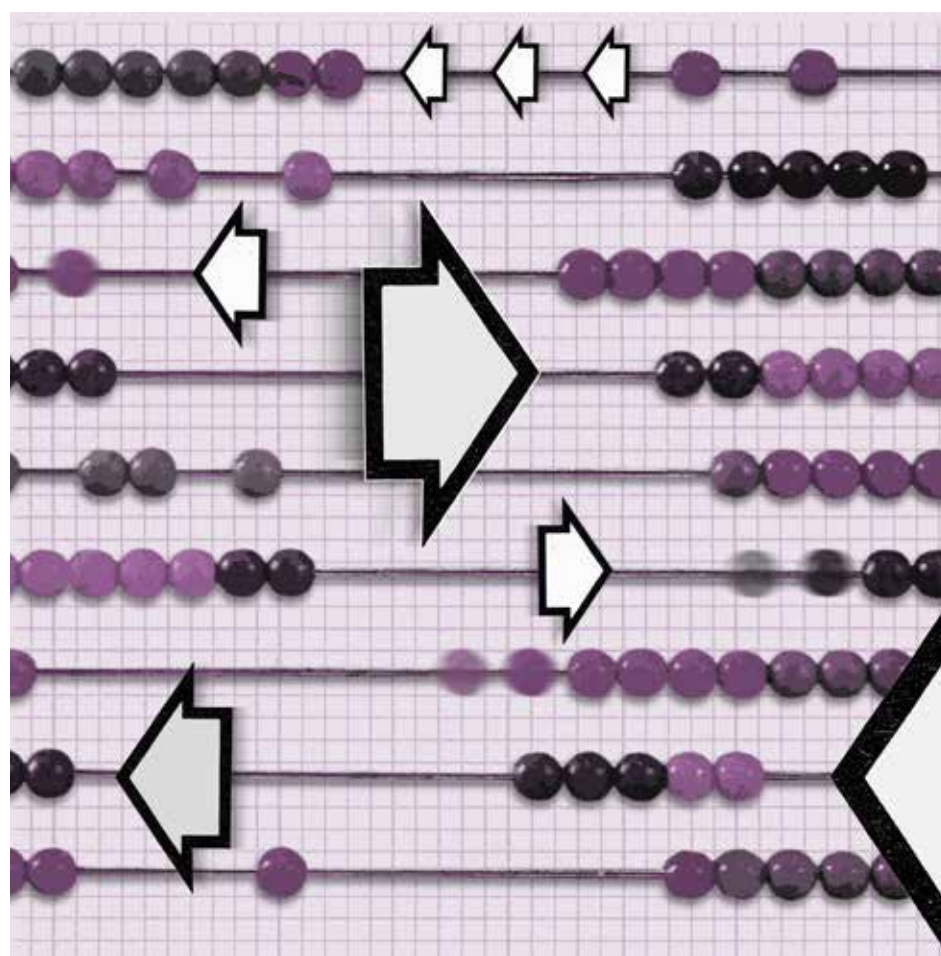
Skal vi udelukkende se på de økonomiske kalkuler? Udelukkende på det etiske aspekt? Skal vi se på de velfærdsøkonomiske gevinster? Eller skal vi finde en middelvej, hvor vi både tager højde for de sociale konsekvenser af vores beslutning og samtidig har for øje, at pengene selvsagt er knappe, og at det budgetøkonomiske regnestykke i hvert fald til en vis grad er nødt til at gå op?

Døre, vi ikke tør åbne

Nogle vil mene, det er frækt at stille spørgsmålet, om det kan betale sig. Jeg vil mene, at det er nødvendigt.

At den danske velfærdsstat står overfor massive udfordringer er en velkendt og ofte fortalt historie, der også dukker op i den aktuelle debat: Udgifterne til velfærdsydelser er støt stigende, færre hænder skal løfte velfærdens for flere, og den offentlige sektor befinder sig i et krydspres mellem begrænsede midler og øget efterspørgsel både fra de mennesker, der allerede bor her, og fra de mennesker, der gerne vil hertil. Problemstillingerne er i sig selv komplekse, men pointen er enkel: Vi er nødt til at bruge samfundets midler der, hvor de giver allerstørst værdi.

I Danmark findes der mange gode historier fra succesfulde sociale indsatser, men jeg vil vove den påstand, at socialområdet er præget af en udbredt mangel på viden om, hvad der virker. Dokumenteret viden om, hvad der giver størst værdi for hvem og hvorfor, er ganske enkelt en mangelvare. Det betyder ikke, at den enkelte medarbejder ikke kan have en god forståelse af, hvilke indsatser der virker, men det er for sjældent, at den viden bliver

delt og de gode erfaringer kommer andre til gode.

Vi mangler altså generelt overblik over, hvem der modtager hvilke sociale indsatser med hvilken virkning og til hvilken pris, ligesom vi mangler fælles begreber for at tale om og dokumentere både indsats og effekt. Den manglende viden udgør en barriere for at styre og prioritere indsatserne, og den spærrer vejen for en effektiv ressourceanvendelse både for den enkelte indsats, for indsatserne på tværs og for de mange målgrupper, der i dag og fremover vil modtage hjælp.

Ved siden af disse udfordringer er vi måske af og til også bange for at åbne visse døre, fordi vi godt ved, at vi ikke bryder os om det, der findes bagved: Ineffektive beskæftigelsesindsatser, specialundervisning uden nævneværdige resultater eller mangelfuld integration af indvandrere og asylsøgere - lige præcis den problemstilling, statsministeren nævner i sin nytårstale, og som alle politikere vist i dag erkender.

Sammenligne med status quo

Derfor er både praktikere og beslutningstagere tvunget til at spørge sig selv: Hvad kan bedst betale sig at sætte i værk ud fra en socialøkonomisk betragtning? Hvad skaber værdi? Hvad skaber mindre værdi? Og hvad skaber ikke værdi overhovedet? Svarene er ikke givet på forhånd, for det kræver kendskab til både økonomiske effekter og velfærdseffekter at nå frem til dem.

At sammenligne effekten af indsatser - eller sammenligne indsatser med status quo - er som oftest et regnestykke med mange ubekendte og mange antagelser. Ikke desto mindre er det en nødvendig sammenligning i et

samfund som vores, hvor de sociale udgifter er ekstremt høje, både når det gælder dem, der bor her, og dem, der gerne vil hertil. Hvis ikke vi tør regne på effekterne, står vi uden viden om indsatsernes værdi. Bliver man gladere af at deltage i et jobprojekt, hvor man skal rydde op på en strand eller reparere sandkassen i den lokale børnehave, eller er pengene bedre brugt et andet sted? På uddannelse? På psykologhjælp? På mentorordninger? Eller på andre ting? Vi kan sagtens have en formodning om, hvad der virker, men uden konkret, evidensbaseret viden kan vi ikke foretage kvalificerede valg, og vi kan ikke investere i de rigtige typer indsatser. Vi har ganske enkelt ikke en chance for at dirigere pengene hen til de indsatser, der skaber aller mest værdi.

Social nytteværdi er vejen frem

Ved at vurdere indsatsens resultater - og samtidig tage højde for andre forhold, der kunne tænkes at påvirke modtagerne af indsatsen - kan analyser af social nytteværdi være med til at styrke formodningen om, at indsatser virker.

Evidensbegrebet anvendes indenfor mange fagdiscipliner, og der er varierende opfattelser af, hvad evidens er. Når begrebet anvendes i forbindelse med sociale indsatser, ses det som et udtryk for, at man i forbindelse med beslutninger om brugernes velfærd omhyggeligt og kritisk anvender den aktuelt bedste viden på området. Begrebet ”aktuelt bedste viden” dækker ikke nødvendigvis over, at der er bevis for, at en given indsats har en bestemt effekt, men at indsatsen på det pågældende tidspunkt er det mest kvalificerede svar på et givet problem.

Evidensankegangen er en underliggende faktor i analyser af social nytteværdi. Det er centralt, at indsatser tager afsæt i den aktuelt bedste viden, men samtidig er det vigtigt, at ny viden akkumuleres, ved at nytteværdien af de forskellige indsatser bliver omhyggeligt evalueret.

Den næste nytårstale

Derfor håber jeg, at vi engang i fremtiden husker at følge op på, hvad der skete, da asylsøgerne ryddede op på stranden eller fiksedede gyngen i den lokale børnehave. Virkede det? Virkede det ikke? Fik de det bedre? Fik de det ikke bedre? Fik andre det bedre? Hvad var den samfundsøkonomiske effekt? Hvad var velfærdseffekterne? Er det noget, vi skal gøre mere af? Noget, vi skal gøre mindre af? Noget, vi måske helt skal droppe?

Ved at anvende analyser af social nytteværdi kan vi dokumentere både værdi og mangel på værdi. Vi kan medregne velfærdseffekter og økonomiske effekter, når en indsats vurderes. Vi kan vurdere både kommende, igangværende og afsluttede indsatser. Og vi kan fremfor alt styrke videnudviklingen på tværs af det sociale område, så fremtidige nytårstaler - uanset hvem der skal holde dem - ikke blot tager udgangspunkt i politiske ønsker, men også konkret viden om, hvad der giver den største effekt. ●

Mette Lindgaard, partner, Deloitte. Ansvarlig for opgaver på velfærdsområdet i Danmark og globalt.

”Derfor håber jeg, at vi engang i fremtiden husker at følge op på, hvad der skete, da asylsøgerne ryddede op på stranden eller fiksedede gyngen i den lokale børnehave. Virkede det? Virkede det ikke? Fik de det bedre?”

Send navnestof til os:

Skriv til os, hvis karriereskift eller lignende skal nævnes her på siderne. Husk at medsende et vellignende portræt.
 debatognavne@kommunen.dk

"Og så håber jeg, at statsministeren skruer ned for nyttejob som løsning på alle problemer, for det er det bestemt ikke."

Pia Olsen Dyhr (SF), partiformand

"Jeg er utålmodig. Jeg vil gerne se resultaterne straks"

Staten skal være der, fordi nogen har brug for den. Det er måske 10 procent, der har brug for staten til at hjælpe sig, mener konservative **Mette Abildgaard**. Derfor vil hun flytte fokus væk fra de 90 procent for at koncentrere sig om dem, der ikke kan klare sig selv.

Sceneskift

Kommunen bringer i hvert nummer frem til folketingsvalget et portræt af en politisk profil, der enten stopper i Folketinget eller står på tærsklen til måske at blive nyvalgt.

Af Michael Kjærgård
 michael@kommunen.dk

Hvad fik dig til at gå ind i politik?

Det har interesseret mig, siden jeg var helt ung. I elevrådet i folkeskolen oplevede jeg, hvordan man kan ændre ting ved at påvirke dem. Politik er i bund og grund det samme - bare i en langt større skala.

Hvad er din politiske mærkesag/hovedinteresse?

Socialt udsatte grupper. Jeg har svært ved at acceptere, at antallet af hjemløse kan stige med 18 procent på fire år, eller at antallet af anbragte børn falder med 33 procent, uden at noget tyder på, at der er blevet færre uegnede forældre. Hvad er et samfund værd, hvis det svinger socialt udsatte som hjemløse og udsatte børn?

Hvad er din største styrke som politiker?

Bevidstheden om mine egne begrænsninger. Jeg bilder mig ikke ind, at jeg ved alt eller er ekspert i alt; derfor er jeg nysgerrig og opsøgende i forhold til ny viden.

Hvad er din værste svaghed som politiker?

Jeg er utålmodig. Jeg vil gerne se resultaterne straks, og sådan går det jo ikke altid.

Hvad fik dig til at beslutte at stille op som folketingskandidat?

Hvis man for alvor vil gøre

ILLUSTRATION: JENZ KOUDAHL/SPILD AF TID

noget for de socialt udsatte, så er Folketinget stedet, hvor indsatsen skal lægges. Jeg vil gerne have et velfærdssamfund, der er indrettet på en anden måde end nu. Der er vel 90 procent af os, der kan klare sig selv; så giv dem frihed til det og lad dem tage ansvar for sig selv. Overfor

dem står et lille mindretal, måske 10 procent, der har brug for en stærk stat til at hjælpe sig; så lad os fokusere på dem i stedet for de 90 procent, der kan selv.

Hvem har du til at hjælpe dig? Hvor stor en organisation står bag dig i valgkampen?

Jeg har seks vælgerforeninger bag mig. Det er mere end halvdelen af vælgerforeningerne i Nordsjælland. Tilsammen er vi over 100 aktive til det praktiske arbejde med valgplakater og omdeling af materiale og den slags.

Hvor mange penge bruger du på din kampagne, og hvor kommer de fra?

Det Konservative Folkeparti havde et svært folketingsvalg sidst, så der er ikke så mange tilskuds penge denne gang. Jeg kommer til at klare mig for det halve i forhold til tidligere. Der bliver ikke råd til

Blå bog

Mette Abildgaard

► Opstillet i Rudersdal-, Allerød-, Egedal-, Furesø-, Frederikssund- og Halsnæskredsene for de Konservative i Nordsjællands Storkreds

► Regionsrådsmedlem Hovedstaden 2014, gruppeformand

► 26. cand.soc., kommunikationsmedarbejder

store annoncer, kan jeg godt røbe allerede nu; i stedet tager jeg ud og møder vælgerne. Jeg er allerede i gang, og det koster heldigvis ingenting. De penge, der er, kommer fra partiorganisationen plus enkelte private bidragydere, herunder menige medlemmer af vælgerforeningerne.

Hvad kan personen Mette Abildgaard bidrage med som folketingsmedlem, hvis hun bliver valgt ind?

Jeg er vokset op som en ud af syv søskende, så jeg har lært både at være stædig og at indgå kompromiser og at opnå resultater i fællesskab. Og så har jeg solid jordforbindelse; det hænger måske sammen med, at jeg ikke er vokset op i en politisk familie.

Hvad er din hovedinteresse udover politik?

Kræftens Bekæmpelse. Jeg har været frivillig kampagneleder i Kræftens Bekæmpelse i mere end ti år. Jeg er allerede i gang med at forberede den næste indsamling.

560

børn på ét fritidshjem. Københavns Kommunes Børne- og Ungdomsforvaltning er i gang med at undersøge, hvordan man bedst kan etablere institutioner med mellem 250 og 560 børn i de lokale skoledistrikter.

Kilde: Politiken

Kommuner

FREDERICIA

Eksborgmester dropper folketingsdrøm

Den tidligere Fredericia-borgmester, 33-årige Thomas Banke, har af personlige årsager og familiemæssige hensyn valgt at trække sit kandidatur til posten som Venstres folketingskandidat, skriver Fredericia Dagblad på sin hjemmeside frdb.dk.

- Efter en grundig tænkepause i weekenden har jeg valgt at trække mit kandidatur. Det er vemodigt, fordi jeg har modtaget rigtig mange pæne ord, skulderklap og i det hele taget stor støtte, hvilket jeg ydmygt takker alle for - det har gjort et stort indtryk på mig, hvorfor denne beslutning ikke var let at træffe, skriver han i en meddelelse på Facebook.

Af meddelelsen fremgår, at Thomas Bankes nærmeste familie er blevet involveret i hans kandidatur på en ubehagelig måde. Det er simpelthen kommet for tæt på og gået langt ud over vores personlige grænser, hedder det. Thomas Banke ønsker alle tre kandidater held og lykke på opstillingsmødet, ligesom han ønsker Venstre såvel lokalt som nationalt alt godt.

HADERSLEV

Udvalgsformand trækker sig

Den radikale Karl Erik Olesen forventes at blive ny formand for Beskæftigelses- og Integrationsudvalget i stedet for Jesper Andreasen (V), der trækker sig på grund af forandringer på jobbet, oplyser JydskeVestkysten.

- På tirsdag skal byrådet formelt give Jesper Andreasen lov til at træde ud af Beskæftigelses- og Integrationsudvalget, som så skal vælge en ny formand. Men vi har allerede haft en længere samtale med De Radikales Karl Erik Olesen, som er indstillet på at påtage sig opgaven, og så fremt han vælges, så bliver der ingen afvigelser i forhold til den lagte kurs, siger borgmester H.P. Geil (V).

KALUNDBORG

Ny chef for Plan, Byg og Miljø

Det er 49-årige Christian Sabber, som er ny chef for Plan, Byg og Miljø. Den nye chef har allerede erfaring som leder på området i kraft af sine tidligere ansættelser som fagchef i Gribskov Kommune og afdelingsleder i Helsingør Kommune.

- Christian Sabber skal på baggrund af sine opnåede re-

sultater være med til at omsætte de mål og den kurs, der er sat, samtidig med at understøtte den positive vækst og udvikling for erhvervslivet i Kalundborg Kommune samt være medvirkende til, at Kalundborg opleves som et godt sted at bo og leve. I Christian Sabber har vi fundet en leder, der på den ene side kan balancere mellem borgere, opgaver og medarbejdere og på den anden side har en solid erfaring indenfor området, siger teknik- og udviklingsdirektør Michel van der Linden.

- Jeg ser frem til at være med til at præge driften og udviklingen på området sammen med politikere, borgere og medarbejdere i en kommune, hvor der er mange udviklende og fremadrettede projekter, siger Christian Sabber, der begynder i sit ny job 1. marts.

SLAGELSE

Skærer en chef og hakker en direktør

En direktørstilling og en centerchef-stilling spares væk som et led i bestræbelserne på at holde udgifterne nede i kommunen. Det har Slagelse Kommunes økonomiudvalg vedtaget. Her var et oplæg fra kommunaldirektør Søren Lund Hansen på dagsordenen - et oplæg, som går ud på, at stillingen som udviklingsdirektør ikke genbesættes, når Anne Velling forlader den per 1. februar. Samtidig bliver stillingen som centerchef for Plan og Byg heller ikke genbesat, når Tine Christiansen fra-træder om kort tid for at starte i et nyt job i Odense Kommune, skriver Sjællandske. Efter vedtagelsen består direktionen af kommunaldirektør Søren Lund Hansen, uddannelsesdirektør Vini Lindhardt, økonomidirektør Ole Kristensen og borgerdirektør Lone Irene Petersen. Sidstnævnte er ansat på en tidsbegrænset kontrakt, der udløber til årsskiftet, og hendes ansættelsesforhold skal tages op i økonomiudvalget igen sidst på året.

STRUER

Skiller sig af med en af fire direktører

Som et resultat af en rapport fra konsulentfirmaet H.C. Vestergaard om en fremtidig direktionsmodel har Struer Byråd besluttet at ændre antallet af medlemmer i direktionen fra fire til tre. Det betyder, at direktør Erik Østerby forlader sin stilling, oplyser kommunen. Erik Østerby har haft ansvaret for børne- og familieområdet, skoler, dagtilbud, borgerservice, kultur og uddannelse. Økonomi- og Arbejdsmarkedsudvalget har

bedt direktør Kjeld Berthelsen om snarest muligt at overtage børne- og uddannelsesområdet, mens direktør Jørgen Jensen overtager bor-

gerservice- og kulturområdet. Udover Kjeld Berthelsen og Jørgen Jensen består direktionen af kommunaldirektør Claus Damgaard.

Politisk kalender

» Læs hele kalenderen på dknyt.dk

04. FEBRUAR 2015

Høring

Det indre marked betragtes i dag som en af hovedsøjlerne i det danske EU-medlemskab. Over halvdelen af Danmarks bruttonationalprodukt stammer fra eksport, og størstedelen sælges til de andre EU-lande. Det indre marked handler dog ikke kun om vareeksport, men også om fri bevægelighed for tjenester, kapital og personer.

Tænketanken EUROPA sætter det indre markeds betydning for vores økonomi på dagsordenen og indbyder i samarbejde med Bertelsmann Stiftung i Tyskland til en høring. Konferencen modereres af seniorrådgiver i Tænketanken EUROPA, Hans Martens, der også er forhenværende leder af European Policy Centre i Bruxelles.

Christiansborg, Landstingssalen

05. FEBRUAR 2015

Åbent samråd med transportministeren om Post Danmark

Transportudvalget har kaldt transportminister Magnus Heunicke (S) i åbent samråd for at redegøre for:

- reklameafgiftens økonomiske konsekvenser for Post Danmark og for
- definitionen af såkaldt "direct mail".

Samrådsspørgsmålet er stillet af Hans Chr. Schmidt (V).

Christiansborg, 1-133

05. FEBRUAR 2015

Åbent samråd om sikkerheden i landets retssale

Åbent samråd med justitsminister Mette Frederiksen (S) for en redegørelse for, hvordan regeringen vil opgradere sikkerheden i landets retssale, herunder oplyse, hvor og hvornår regeringen vil finde og afsætte de manglende beløb til finansiering heraf.

Samrådsspørgsmål P er stillet efter ønske fra Peter Skaarup (DF).

Christiansborg, 2-080

05. FEBRUAR 2015

Åbent samråd om Christianias anvendelse af penge fra ulovligt salg af hash

Åbent samråd med justitsminister Mette Frederiksen (S) for at få en redegørelse for, om ministeren var vidende om, at der på Christiania anvendes penge, der stammer fra det ulovlige salg af hash i Pusher Street, til renovering af daginstitutioner med mere via den såkaldte "aktionskasse".

Samrådsspørgsmålene er stillet efter ønske fra Peter Skaarup (DF).

Christiansborg, 1-133

06. FEBRUAR 2015

Åbent samråd om "spilleregler" for ministermøde med Tibets åndelige leder Dalai Lama

Folketingets Udenrigsudvalg har kaldt udenrigsministeren i samråd for at redegøre punkt for punkt for de omtalte spilleregler, og hvad de indebærer for Danmark og Kommunist-Kina samt beskrive karakteren heraf. Ministeren spørges også, om der i nogen dansk-kinesisk aftale - mundtlig eller skriftlig - eksisterer et forbud imod, at danske ministre mødes med Dalai Lama.

Samrådsspørgsmål F er stillet efter ønske fra Søren Espersen (DF).

Christiansborg, 2-080

dk job

Funktionsleder til børne- og voksenhandicap teams, Rebild Kommune

Center Familie og Handicap søger en funktionsleder til vores to handicap teams, børne- og voksenhandicap på myndighedsområdet.

Ansøgningsfrist: 04. februar 2015

Kontorchef til regnskab i By- og Kulturforvaltningen, Odense Kommune

Har du solid erfaring med driftsøkonomi og mod på mere? Så er du måske vores nye kontorchef for Regnskab i By- og Kulturforvaltningen.

Ansøgningsfrist: 16. februar 2015

Afdelingschef, Vejen Kommune

Har du lyst til at stå i spidsen for Intern Service, der arbejder med sikker drift, udvikling og sammenhæng i den kommunale opgaveløsning? Så er du måske vores kommende afdelingschef.

Ansøgningsfrist: 18. februar 2015

Se alle aktuelle stillinger på www.dknyt.dk/stillinger/

Lundgaard Konsulenterne

- Rekruttering af ledere og nøglemedarbejdere
- Visions- og strategiprocesser for den politiske- og administrative ledelse
- Netværksanalyse – vi kan vise hvordan organisationen i *virkeligheden* arbejder sammen
- Udvikling af ledere og ledergrupper – med eller uden typeprofilværktøjer
- Sparring/coaching med toppolitikere og ledere

www.lundgaard-konsulenterne.dk

Af Morten Uhrenholdt. Tanker fra hængekøjen

Drømmen om millionen

Fantasier om at vinde den store gevinst i lotteriet hører til de mest almindelige, tror jeg. Der er næppe mange, der ikke har siddet i et godt selskab, på et værtshus, eller hvor man nu snakker med gode venner og bekendte, og vendt og drejet spørgsmålet: Hvad ville du gøre, hvis du vandt en million?

Når fantasierne udfolder sig, virker det magiske tal med de mange nuller aldeles gigantisk. Hvad kan man dog ikke få for alle de penge? Udrydde gæld, drysse gavmilde gaver udover de nærmeste og anskaffe drømmebilen og alle de andre ønsker, der er lagt i mølpose i det nådesløse lys af den daglige økonomi. Jo, der er lagt op til store armbevægelser, hvis det usandsynlige skulle ske.

Jeg er selv ikke et hår bedre - jeg har haft de samme fantasier. Og jeg bliver opbragt, når en eller anden midaldrende dansker med et beskedent job bliver lotto-millionær og udtaler til offentligheden, at der ikke skal ændres noget som helst i dagligdagen. 'Jeg vil da fortsætte i mit job på margarinefabrikken. Måske skal vi ha' et nyt gulvtæppe til stuen...!' Det er simpelthen uretfærdigt, at det er sådan en tørvetriller, der løber med millionen, tænker jeg nærmest vredt.

Først for nylig slog det mig, hvor ensartede, for ikke at sige stereotype, vores fantasier i grunden er. Jeg har nemlig fået syn for sagn - jeg har været tæt på den uventede million.

Jeg har en gammel ven, som en dag sad ved computeren og læste mails, da hans hjerte var ved at hoppe ud af brystet. Han har nogen tid haft et par lodder i et lotteri, og nu lå der en lykønskingsmail, der lakonisk meddelte, at han havde været heldig med et af sine lodder og vundet den store gevinst. Efter at den sultne statskasse havde været der, var der lige godt en million til udbetaling.

Kun under streng censur har jeg fået lov at fortælle historien. Han har godkendt hvert et

"Min ven er en følsom sjæl, og jeg kunne se for mig, hvordan han ville begynde at få dårlig samvittighed og bondeanger over at have vundet de mange penge. Det var ærlig talt tanker, jeg aldrig nogensinde havde gjort mig, når jeg millionærfantaserede."

ord i denne artikel. Han har nemlig ikke delt sin oplevelse med ret mange mennesker, og han vil bevare kontrollen med, hvem der skal kende til hans held.

Jeg har bedt ham indtrængende om lov til at fortælle om det her, fordi jeg synes, situationen har været så anderledes og interessant. Der var ikke meget af min vens oplevelse og tanker, der var med i mine fantasier.

Det kan ikke passe

'Først troede jeg ikke på det. Det er en fejl - det kan man da sige sig selv! Så jeg tjekkede i alle ender og kanter, om det var mit lod, der var trukket. Det var det. Alligevel var det først, da pengene nogle uger senere røg ind på kontoen, jeg for alvor troede på det.'

'Selvfølgelig glædede jeg mig. Om ikke andet kunne det være et betryggende supplement til min pensionsopsparing. Men der stopper det jo ikke. Hvad vil omgivelsernes reaktion være på mit usandsynlige held? Prøv at ran-

sage dit hjerte. Følte du ikke et - i hvert fald kort, lille - stik af misundelse, da jeg fortalte dig om det?'

Jeg ransagede min sorte sjæl og måtte indrømme, at den følelse var med i den første kaotiske reaktion på historien. Den blev nu hurtigt afløst af glæde på min vens vegne - vi har jo kendt hinanden i mange år.

'Jeg tror, det er såre menneskeligt at føle sådan i den situation. Men når nære venner oplever den følelse, hvordan vil andre mennesker så ikke kunne reagere? Nogle vil måske reagere med en mere fuldtønet misundelse blandet med følelser af uretfærdighed. Han er fanden ta' mig også altid så heldig, jeg ku' sagtens finde mange, mere værdige vindere! vil nogen måske tænke. Eller: Med alle de penge kunne han sgu godt hjælpe mig lidt i min svære situation. Andre kunne begynde at læse dårlige karakteregenskaber ind i min måde at agere på. Og hvad med verdens sultende? Og så videre...'

Min ven er en følsom sjæl, og jeg kunne se for mig, hvordan han ville begynde at få dårlig samvittighed og bondeanger over at have vundet de mange penge. Det var ærlig talt tanker, jeg aldrig nogensinde havde gjort mig, når jeg millionærfantaserede. Min ven endte med at beslutte, at kun en lille skare skulle indvies.

Et spørgsmål om selvbestemmelse

'Det er jo egentlig nogle dystre tanker at gøre sig om en per definition glædelig begivenhed. Men jeg tror, de er realistiske. Det blev simpelthen et spørgsmål om, hvorvidt jeg skulle være selvbestemmende eller underlægge mig andre menneskers forestillinger og uforbeholdne meninger og moralebegreber. Og så må jeg leve med risikoen for, at historien bliver røbet og vrede og forargelse rammer mig.'

'Prisen er, at jeg og mine nærmeste må brænde inde med en rigtig god historie. Til gengæld har jeg haft den varmende oplevelse, at de få,

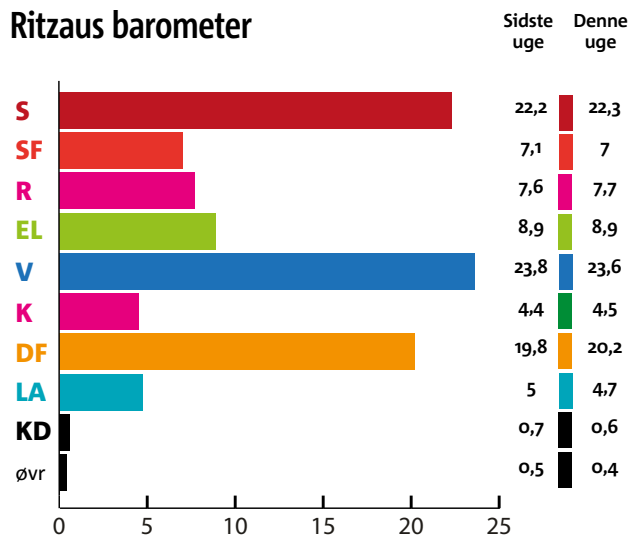
jeg har udset til at kende historien, har vist op-rigtig glæde på mine vegne.'

Min vens børn og børnebørn blev selvfølgelig betænkt - mod tavshedslofte. Men ellers skete der ikke meget, og jeg spurgte, om han da ikke skulle forkæle sig selv lidt? Han svarede, at han jo ikke rigtig synes, han mangler noget. Pengene sidder lidt løsere, og han er hurtig til at trække dankortet, når vi er sammen. Men han siger samtidig, at han egentlig har det dårligt med bare at bruge løs i dagligdagen. Man - i hvert fald han - dropper ikke bare sit hidtidige liv med beskedne midler og sparsommelighed. Ens gode opdragelse fornægter sig ikke.

Joh, min ven har virkelig fået nye problemstillinger at gruble over. Og det har jeg for den sags skyld også. For jeg synes egentlig, at alle de spørgsmål, han stiller, og alle de problemstillinger, han siden gevinsten har disket op med, er uopdyrket land for mig. Det er ikke DE forestillinger, jeg havde om det søde liv som lotterivinder.

Nå ja, det skal vi da lige have med. Siden min vens svineheld har jeg da anskaffet mig et par lodder i hans lotteri. Men foreløbig har jeg naturligvis ikke haft min vens held. Men en enkelt gevinst er det da blevet til. Og en gevinst, der kan betale en rigtig god middag til kæresten og mig, er da heller ikke at foragte.

Ja, måske ligefrem at foretrække? Men det er måske alligevel at gå for vidt. Det må trods alt være dejligt at få en million ind på kontoen. Ligesom en topchef i finansverdenen får hver den første.

Ritzaus barometer**Fra twitter**

Magnus Heunicke: @Heunicke

Dagens presseklip: IC4-problem løst, kabeltyve fanget, IKEA lancerer folde-ud 'Magnus-sengen' Tak til chefgruppen for at ta' r.. på mig idag

SimonEmil Ammitzbøll: @SimonEmilAmmitz

Valg? Ska vi ik lige vise os som gode demokrater & give @uffeelbaek og @alternativet_ de sidste underskrifter?

TEGNING: JENZ KOUDAL / SPILD AF TID

Ministerdrømmen lever

Regeringen, Enhedslisten og SF tildeler i denne uge Troels Lund Poulsen (V) en næse for hans rolle i lækagen af Helle Thorning-Schmidts skattesag. Men de færreste mener, at næsen har tyngde til at få konsekvenser for Poulsens politiske karriere.